

Tineretul lumii

Biblioteca Centrală
Regionă
Hunedoara-Deva

5

1962

Con anima

1. Soli pă-cii și pri-e-te-ni-ei Dăm
pri-mă-ve-rii cald sa-lut În a-nii dal-tei și mis-
-tri-ei În mie-zul lup-tei ne-am năs-cut Noi prin
mun-că ve-sel cînt, Pa-cea lu-mii fă-u-
-rim, Pri-mă-va-ră pe pământ, Zo-rii no-ii lumi zi-dim, Zo-rii
no-ii lumi zi-dim. Pri-mă- no-ii lumi zi-dim.

Text: CAMIL BALTAZAR
Muzică: I. D. CHIRESCU

Soli păcii și prieteniei,
Dăm primăverii cald salut,
În anii daltei și mistriei,
În miezul luptei ne-am născut.

Partidul viața ne veghează;
Să creștem minunat altoi,
Să fim cu inimă vitează,
Ca feți-frumoși ai vieții noi.

Să ducem datinele luptei
și dragostea pentru popor,
O flacără neîntreruptă,
Să fim stegari cutezători.

Refren:

Noi prin muncă, vesel cînt,
Pacea lumii făurim,
Primăvară pe pământ,
Zorii noii lumi zidim.

ZIDITORI AI LUMII NOI

Coperta I — Munții ne așteaptă

Pag.

- 1 — Cuvîntarea tovarășului Gheorghe Gheorghiu-Dej rostită la adunarea festivă a tineretului din capitală
5 — 200 000 de participanți la festivalurile mondiale
7 — Noaptea albe în Finlanda
9 — Str. Arcadia 2 — „Festival'62”
10 — La școala uzinei: 1667 de elevi
12 — Legumicultorii din Vărăști
14 — În țara celor 1001 de nopți
17 — Din presa tineretului
18 — Împreună
20 — Artiștii amatori din Lonea
21 — Pe ecrane
22 — Cartea — prietena noastră
23 — „Miini de aur”
24 — Turneul U.E.F.A. — 1962
26 — Oina — Din toate sporturile
27 — „Laboratorul” sportiv din Muscel
28 — Jocuri distractive — publicitate
Coperta a III-a: Trasee turistice
Coperta a IV-a: Expoziția elevilor și studenților din școlile și instituturile de artă.

Tineretul lumii

Revistă internațională a tineretului editată de F.M.T.D., apare lunar în limbile maghiară, polonă, română și rusă și o dată la două luni în limbile germană, engleză, franceză și suedeză.

COMITETUL DE REDACȚIE:

Director: Weissbach Rolf (R.D.G.), Redactor-șef: Shun Nishizawa (Japonia), Redactori: Gouillou André (Franța), Jala Tom (Canada), M'diongue Boubakar (Senegal), Pillai Govinda (India), Schumann Martin (R. D. G.), Tarasov Feodor (U.R.S.S.), Yttergren Karin (Suedia).

ADRESE

Redacția centrală: Benczur-utca 34, Budapesta VI, R. P. Ungară. Redacția ediției în limba română: Piața Scintei nr. 1, București

SUMAR

CUVÎNTAREA TOVARĂȘULUI GHEORGHE GHEORGHIU-DEJ ROSTITĂ LA ADUNAREA FESTIVĂ A TINERETULUI DIN CAPITALĂ

Dragi tovarăși și tovarășe,

Comitetul Central al Partidului Muncitoresc Român transmite membrilor organizației revoluționare a tineretului, întregii generații tinere din patria noastră un salut fierbinte cu ocazia aniversării a 40 de ani de la crearea Uniunii Tineretului Comunist și a sărbătoririi „Zilei tineretului din Republica Populară Română”.
(Aplauze puternice).

Minutul nostru tineret a participat cu elan la lupta poporului pentru libertate și progres social, a adus o mare contribuție la toate bătăliile duse de partid, de clasa muncitoare din România, la înfăptuirea tuturor victoriilor noastre.

În anii avântului mișcării muncitorești din România, partidul comunist a creat Uniunea Tineretului Comunist, organizând în rândurile sale partea cea mai înaintată, mai conștientă și mai combativă a tineretului. U.T.C. a chemat masele de tineri să ia parte activă la lupta de eliberare a celor ce muncesc, la făurirea unei societăți mai bune și mai drepte.

Înfruntând teroarea și închisorile regimului burghezo-moșieresc, dându-se trup și suflet cauzei poporului muncitor, sacrificându-și chiar viața, mulți tineri comuniști au intrat pentru totdeauna, prin faptele lor, în istoria eroică a luptei revoluționare din țara noastră. La chemarea partidului, tineretul a participat cu bărbăție, împreună cu masele largi ale poporului, la înfăptuirea actului istoric de la 23 August, care a eliberat pământul patriei de sub jugul fascist; mii și mii de tineri au luptat în rândurile forțelor patriotice și ale armatei pentru victoria finală asupra fascismului.

Tineretul muncitoresc, sătesc și studios s-a avîntat în iureșul luptei revoluționare pentru înfrîngerea reacțiunii și cucerirea puterii politice de către clasa muncitoare aliată cu țărănimea muncitoare, a muncit plin de abnegație pentru vindecarea rănilor războiului, făcînd să răsune văile și munții în epopeea tinerească a brigăzilor de muncă patriotică de la Agnita-Botorca, Bumbăști-Livezeni și Salva-Vișeu.

Revoluția socialistă, epoca înfăptuirii marilor planuri elaborate de partid pentru dezvoltarea industriei și agriculturii, pentru înflorirea științei și culturii socialiste au dat și mai mult elan energiei creatoare a tineretului. Atașamentul față de partid, dragostea fierbinte față de popor, dorința de a săvîrși fapte mari spre binele patriei, optimismul și încrederea nestrămutată în viitor — iată ce caracterizează tineretul țării noastre. *(Aplauze.)*

Organizație revoluționară a întregului tineret din patria noastră, Uniunea Tineretului Muncitor, ținând sus steagul glorios de luptă al U.T.C., îndeplinește cu cinste sarcinile încredințate de partid, de educare și mobilizare a tineretului în opera de construire a socialismului. U.T.M. și-a câștigat pe merit dragostea și prețuirea partidului și poporului nostru. (Aplauze).

Tovarăși,

Sărbătorim aniversarea împlinirii a 40 de ani de la crearea Uniunii Tineretului Comunist în plină desfășurare a luptei oamenilor muncii de la orașe și sate pentru desăvârșirea construirii socialismului.

Primăvara aceasta va rămâne scrisă cu litere nepieritoare în Cartea de Aur a poporului român. Pe întreg cuprinsul țării, la orașe și sate, socialismul a învins definitiv. (Aplauze furtunoase). Această măreață victorie umple de bucurie și mândrie inimile tuturor oamenilor muncii, fie ei tineri sau vîrstnici, reprezintă înfăptuirea celor mai înalte aspirații ale maselor muncitoare, înfrunghirea idealurilor pentru care au luptat și s-au jertfit cei mai buni fii ai poporului.

Recenta plenară a Comitetului Central al Partidului Muncitoresc Român și sesiunea extraordinară a Marii Adunări Naționale au făcut bilanțul minunatelor succese ale poporului nostru, stabilind sarcini corespunzătoare noii etape de dezvoltare în care a intrat țara noastră. Toate acestea, dragi tovarăși, privesc nemijlocit și tineretul, chemat să săvîrșească fapte mari, să-și dăruiască cu generozitate energia și talentul cauzei înfloririi patriei, bunăstării și fericirii poporului. (Aplauze).

Organizațiile U.T.M. trebuie să pregătească tineri constructori activi și conștienți ai socialismului, animați de patriotism socialist, de hotărîrea de a pune în slujba patriei toată energia și elanul tineresc, de a fi gata oricînd să o apere la nevoie.

Dezvoltarea impetuoasă a industriei noastre socialiste pune în fața tineretului muncitoresc sarcina de cinste de a-și însuși cu pasiune comunistă tehnica nouă, de a lupta cu perseverență, alături de muncitorii vîrstnici, învățînd de la ei, pentru promovarea a tot ceea ce este înaintat în producție. Un cîmp vast de activitate creatoare se deschide tineretului nostru de la sate, care este chemat să muncească cu hărnicie pentru consolidarea economică-organizatorică a gospodăriilor agricole colective și întărirea tuturor unităților socialiste din agricultură. Tinerii au datoria să-și ridice necontenit nivelul cunoștințelor agrotehnice, să aplice în producție cele mai noi cuceriri ale științei, să muncească într-un mod nou, corespunzător cerințelor marii agriculturi socialiste.

Partidul și guvernul au deschis în fața tineretului nostru posibilitatea de a cuceri cele mai înalte culmi ale științei, de a-și îndeplini visurile cele mai cutezătoare. Este o adevărată bucurie să înveți în orînduirea noastră socialistă, care creează asemenea posibilități pe care nici nu le poate visa tineretul din țările capitaliste.

Elevii și studenții, studiînd cu conștiinciozitate, trebuie să se pregătească pentru a deveni muncitori și intelectuali cu o înaltă calificare, capabili să rezolve problemele complexe ale construcției economice și culturale, să-și aducă contribuția activă acolo unde vor fi trimiși să muncească, în fabrici, mine, pe șantiere, în agricultură, în instituțiile de artă și cultură. Cadrelor didactice, organizațiilor U.T.M. și de pionieri le revine o mare răspundere în pregătirea temeinică a tineretului din școli și institute de învățămînt superior, în imbinarea strînsă a studiului teoretic cu practica, în educarea tinerilor în spiritul dragostei față de muncă, dezvoltîndu-le dorința de a lucra nemijlocit în producție, acolo unde se făuresc bunurile materiale ale societății. (Aplauze).

Utemiștii, toți tinerii trebuie să fie oameni de voință și caracter, cinstiți și modești, pregătiți să lupte cu orice greutate, prezenți mereu acolo unde se hotărîște îndeplinirea sarcinilor, intransigenți față de concepțiile înapoiate, față de orice manifestare a ideologiei burgheze.

Tovarăși,

În competiția dintre socialism și capitalism pe plan mondial socialismul se afirmă tot mai mult ca factor hotărîtor al dezvoltării istorice, cucerind inimile și mințile milioanele de oameni de pretutindeni. Creșterea continuă a forțelor păcii și socialismului creează tot mai multe posibilități pentru preîntîmpinarea războiului, pentru înseninarea orizontului vieții internaționale și dezvoltarea colaborării pașnice între state.

Tineretul reprezintă un detașament puternic al luptei pentru triumful cauzei socialismului și păcii în lumea întreagă.

Cuvîntul tovarășului Gheorghe Gheorghiu-Dej a fost subliniat cu îndelungi aplauze și ovații

Dezvoltarea cea mai arzătoare a tinerii generații, care a dat întotdeauna în războaie cel mai greu tribut de sînge, este de a împiedica o conflagrație termonucleară, de a instaura o pace trainică pe pămînt.

Însuflețit de principiile coexistenței pașnice, tineretul țării noastre aduce, alături de tinerii de pe toate meridianele pămîntului, o contribuție importantă la triumful cauzei păcii și prieteniei între popoare. Uniunea Tineretului Muncitor, în strînsă și frățească prietenie cu tineretul Uniunii Sovietice și al celorlalte țări socialiste, militează neobosit pentru întărirea continuă a colaborării internaționale cu tinerii din toată lumea în lupta pentru zădărnicierea războiului, pentru lărgirea și consolidarea marelui front mondial al păcii. (Aplauze prelungite).

Dragi tovarăși, tineri și tinere,

Uniunea Tineretului Muncitor a fost decorată prin hotărîrea conducerii de partid și de stat cu Ordinul „Steaua Republicii Populare Romîne” clasa I, ca semn de înaltă prețuire a contribuției aduse la lupta revoluționară a oamenilor muncii, la opera de făurire a orînduirii socialiste.

De acum înainte, această distincție va străluci pe drapelul roșu al Uniunii Tineretului Muncitor, simbolizînd patriotismul fără margini al tineretului nostru, crescut cu dragoste și grijă părintească de partid și de clasa muncitoare. (Aplauze furtunoase).

De asemenea, au fost decorați cu ordine și medalii un mare număr de activiști ai U.T.M. care s-au distins în activitatea lor. Tuturor le urăm spor la muncă și noi succese! (Aplauze).

Fii demni de această cinstire, imbold pentru a munci cu și mai mult elan, cu pasiune tinerească, pentru cea mai frumoasă și mai nobilă cauză din cîte a cunoscut vreodată omenirea — triumful socialismului și comunismului, al păcii și frăției între popoare. (Aplauze).

Pentru a-și îndeplini marile sarcini ce-i revin, ca ajutor de nădejde al partidului în educarea și mobilizarea tineretului la opera de desăvîrșire a construirii socialismului, Uniunea Tineretului Muncitor trebuie să-și lărgască rîndurile cu cei mai buni tineri de la orașe și sate, să ridice pe o treaptă mai înaltă întreaga sa muncă politică și organizatorică în rîndurile celor mai largi mase de tineret.

Comitetul Central al Partidului Muncitoresc Român își exprimă convingerea că Uniunea Tineretului Muncitor se va dovedi și de aici înainte la înălțimea glorioaselor sale tradiții revoluționare, că din rîndurile sale se vor ridica mii și mii de tineri demni de a primi înaltul titlu de membri ai partidului. (Aplauze). Tineretul va înscrie noi și noi pagini eroice în lupta întregului popor pentru triumful politicii partidului, pentru desăvîrșirea construirii socialismului și trecerea treptată la comunism. (Aplauze).

Trăiască Uniunea Tineretului Muncitor și întregul tineret al patriei noastre! (Aplauze prelungite).

Trăiască inițiatorul și organizatorul tuturor victoriilor, conducătorul înțelept și încercat al întregului popor în lupta pentru victoria deplină a socialismului — Partidul Muncitoresc Român!
(Întreaga asistență în picioare ovaționează și aplaudă îndelung).

**COMITETULUI CENTRAL al
PARTIDULUI MUNCITORESC ROMÎN,
TOVARĂȘULUI
GHEORGHE GHEORGHIU-DEJ**

**CONFERIREA ORDINULUI
„STEUA REPUBLICII
POPULARE ROMÎNE“ CLASA
I UNIUNII TINERETULUI
MUNCITOR**

DECRET

Pentru contribuție adusă în opera de construire a socialismului în Republica Populară Română, cu prilejul împlinirii a 40 de ani de la întemeierea Uniunii Tineretului Comunist din România, Consiliul de Stat al Republicii Populare Române decretează:

Art. unic. — Se conferă Ordinul „Steua Republicii Populare Române” clasa I Uniunii Tineretului Muncitor.

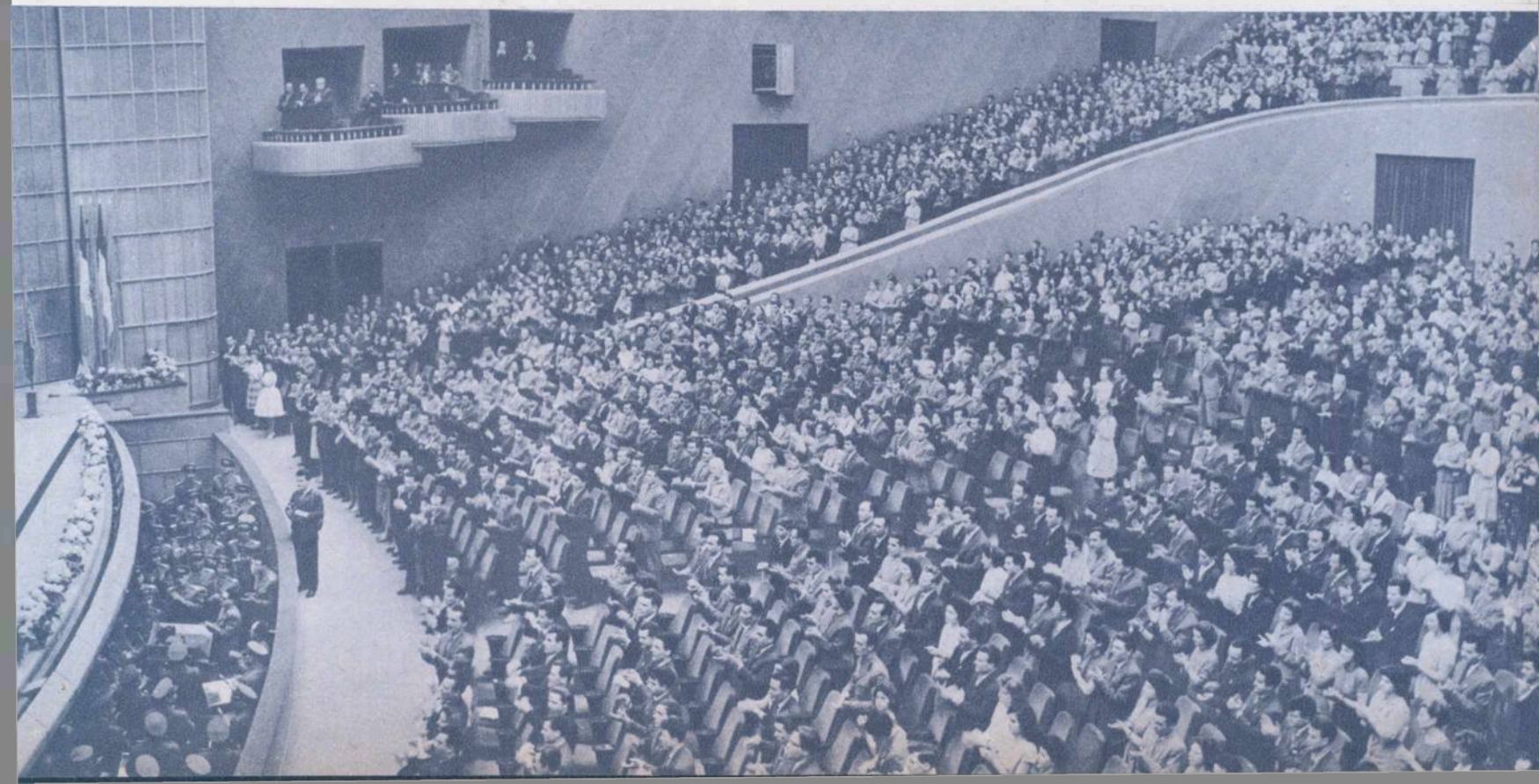
*Președintele Consiliului de Stat,
GHEORGHE GHEORGHIU-DEJ*

Exprimînd sentimentele întregului tineret al patriei, noi, participanții la adunarea festivă organizată cu prilejul împlinirii a 40 de ani de la crearea Uniunii Tineretului Comunist și al sărbătoririi „Zilei tineretului din Republica Populară Română”, aducem Partidului Muncitoresc Romîn, Comitetului său Central mulțumirea și recunoștința noastră fierbinte pentru grija cu care a înconjurat întotdeauna tineretul, pentru vremurile mărețe și fericite pe care le trăim, pentru minunatele perspective de viitor ce ne sînt deschise.

Făurind în primăvara anului 1922 Uniunea Tineretului Comunist — ca ajutor credincios al său în mobilizarea tineretului la marile lupte pentru fericirea poporului, pentru libertatea patriei, pentru socialism —, partidul a dat tinerei generații un program concret de luptă și muncă, un ideal înalt căruia să-și consacre întreaga sa energie, entuziasmul și hărnicia sa.

În cei 40 de ani care au trecut de la înființarea sa, organizația comunistă de tineret s-a călit și și-a lărgit rîndurile în focul luptelor revoluționare, sub conducerea permanentă și părintească a partidului.

Steagul de luptă al Uniunii Tineretului Comunist este purtat astăzi de Uniunea Tineretului Muncitor — organizația revoluționară de masă a tineretului din Republica Populară Română, care cuprinde în rîndurile sale peste 2 100 000 de tineri. Nimic nu înaripează mai mult gîndurile celor care au pășit în viață în anii însoțiți de după 23 August decît planurile pe care le făurește partidul, spre binele și înflorirea patriei noastre, spre fericirea poporului muncitor. În această zi de sărbătoare raportăm partidului că milioane de tineri din uzine, de pe șantiere, de pe ogoare, din școli și facultăți, pătrunși de devotamentul nețărmurit față de cauza socialismului, însuflețiți de dragoste fierbinte față de patria lor liberă, participă cu entuziasm la înfăptuirea

planurilor de dezvoltare a economiei și culturii socialiste. Peste 470 000 de tineri muncitori, ingineri și tehnicieni participă la întrecerea socialistă, dovedindu-se gospodari harnici și pricepuți la locurile lor de muncă, entuziaști promotori ai noului. Tineretul satelor noastre a sprijinit înfăptuirea operei de colectivizare a agriculturii — măreață izbândă a politicii leniniste a partidului nostru — și muncește cu hărnicie pentru întărirea gospodăriilor agricole colective. Elevii și studenții își însușesc temeinic știința, tehnica și cultura înaintată. Prin munca patriotică a tinerilor care vin cu însuflețire la lucru pe șantierele de construcții, în agricultură, la înfrumusețarea orașelor și satelor, numai în ultimul an au fost aduse patriei economii de peste 350 000 000 de lei.

Sărbătorirea aniversării U.T.C. și a Zilei tineretului este pentru tânăra generație un prilej solemn de reafirmare a hotărârii sale de a-și închina și pe viitor toate forțele și cunoștințele sale luptei pentru îndeplinirea istoricelor sarcini trasate de Congresul al III-lea al partidului. Programul elaborat de partid în vederea desăvârșirii construcției socialiste și trecerii treptate la construirea comunismului este însuși programul minunat al vieții noastre. Ne angajăm în fața partidului ca în uzine, fabrici, pe șantiere să participăm cu și mai mult elan la întrecerea socialistă, să sporim aportul nostru la realizarea și depășirea planului de șase ani, la creșterea continuă a producției și productivității muncii, la îmbunătățirea calității produselor, la realizarea de economii. La sate, luptând pentru îndeplinirea programului de măsuri elaborat de plenara C.C. al P.M.R. și de către sesiunea extraordinară a Marii Adunări Naționale, vom munci neobosit pentru consolidarea economică-organizatorică a gospodăriilor colective, ne vom însuși temeinic știința agricolă pentru a smulge pământului roade tot mai bogate.

În școli și facultăți ne vom însuși cunoștințe cât mai temeinice, strâns legate de practică, de necesitățile economiei și culturii noastre socialiste, pentru ca după absolvirea școlilor și facultăților să îndeplinim cu cinste sarcinile ce ne vor reveni, muncind acolo unde patria ne-o va cere.

Noi, tinerii muncitori, țărani, intelectuali, elevi și studenți, ne angajăm în fața Comitetului Central al partidului să muncim fără răgaz pentru a ne însuși temeinic învățătura marxist-leninistă, politica partidului nostru, înalta ținută morală comunistă. Organizațiile Uniunii Tineretului Muncitor vor educa tineretul în spiritul tradițiilor glorioase de luptă ale poporului muncitor, ale clasei muncitoare, conduse de partid, pentru continua întărire a unității tineretului în jurul partidului, a unității și disciplinei de organizație, vor sădi în inimile tineretului dragostea fierbinte față de patria noastră socialistă, sentimentele nobile ale internaționalismului proletar, respectul față de muncă, setea de știință și cultură.

Generația căreia îi aparținem va avea fericirea de a participa la construirea în patria noastră a celei mai înaintate și mai drepte orânduiri sociale, de a munci și trăi în comunism. Idealul acesta înălțător ne umple inimile de bucurie. Vom face totul pentru a ne arăta demni de glorioasele tradiții ale Uniunii Tineretului Comunist, de a purta cu cinste titlul de ostași ai partidului, de a păși mereu înainte alături de întregul popor, sub steagul de luptă al partidului nostru drag.

Trăiască Partidul Muncitoresc Român, conducător încercat al poporului nostru, Comitetul său Central în frunte cu tovarășul Gheorghe Gheorghiu-Dej!

Aspect de la spectacolul prezentat cu prilejul adunării festive

200 000 DE PARTICIPANȚI LA FESTIVALURILE MONDIALE

Istoricii au notat faptul că în vechea Grecie apropierea Jocurilor olimpice, la fiecare patru ani, însemna apropierea păcii. Atunci încetau toate războaiele, regii și orașele erau gata să lase liberă trecerea tinerilor participanți la Jocurile olimpice.

Însă istoria Olimpiadelor este veche și ea rămâne învăluită în taină. În secolul al XX-lea, noi avem alte olimpiade ale păcii pentru toți tinerii din toate continentele — festivalurile mondiale ale tineretului și studenților pentru pace și prietenie, care au loc cu începere din 1947, simboluri și mărturii ale păcii și prieteniei între tinerele generații de diferite naționalități, ideologii sau culori ale pielii. Acestea sînt olimpiadele moderne ale păcii pentru tineretul din mijlocul veacului al XX-lea.

DE UNDE VIN

Vin de departe, din cîmpiile Asiei, din munții Africii, din uzinele Europei, din magazinele Americii și Americii Latine. Ce limbă vorbesc? Desigur, limba, ca și culoarea

pielii lor, diferă. Însă există un lucru care-i unește: ei cîntă împreună cîntecul păcii și prieteniei.

CINE POARTĂ TORȚA PĂCII

După fiecare festival se face bilanțul tinerilor și tinerelor care au purtat aici torța păcii, și numărul lor sporește în toate țările. Tinerii vin de pe cîmpurile de luptă din Congo, din însorita Cubă, din Japonia și America, din citadelele puterilor imperialiste, din țările de curînd independente, din țările socialiste, de pretutindeni sosesc reprezentanți la festival, îmbrăcați în pitoreștile lor costume. Ca și pe vremea olimpiadelor antice, în timpul festivalurilor, tinerii din diferite țări demonstrează în cadrul acestei mărețe manifestări pentru o mai bună înțelegere, pentru prietenia cu frații și surorile lor din țări străine.

CE IDEE REUNEȘTE MIILE ȘI MIILE DE TINERI

E simplu — „Pace și prietenie“. De ce? Pentru că actuala generație a omenirii a trecut prin două teribile războaie mondiale.

Zeci de milioane de oameni au pierit, orașe și sate au fost distruse și bogățiile țărilor au fost devastate. Astfel, după cel de-al doilea război mondial, ideea păcii pe pămînt pentru totdeauna a devenit visul tinerei generații. Și aceasta constituie expresia dorinței tinerei generații, și aceasta face valoarea și însemnătatea festivalurilor tineretului și studenților care au loc din 1947 încolo. Tinerii iubitori de pace din lumea întreagă s-au întîlnit pînă acum de șapte ori sub semnul acestei lozinci entuziaste.

CINE ORGANIZEAZĂ FESTIVALURILE

Festivalurile mondiale sînt pregătite și organizate de un comitet internațional, de comitetele naționale și uneori chiar locale și regionale, care, umăr la umăr cu organizațiile naționale și internaționale cu caracter foarte diferit, acționează împreună pe bază de egalitate pentru un scop comun și nobil.

Dacă parcurgem paginile istoriei festivalurilor, veți vedea că de acestea se ocupă în principal două organizații internaționale — Federația Mondială a Tineretului

Democrat și Uniunea Internațională a Studenților. Astăzi Comitetul internațional de pregătire reunește importante forțe interesate de acest mare eveniment. La Viena au fost prezente 1 200 de organizații. Ele au luat parte la inițierea, pregătirea și desfășurarea celui de-al VII-lea Festival.

CARE ESTE CARACTERUL LOR

În cadrul festivalurilor, orice delegație, din orice țară — mică sau mare —, are aceleași drepturi. Festivalul este deschis oricui, organizațiilor naționale și internaționale ale tineretului, tuturor tinerilor, independent de convingerile politice sau religioase, de rasă sau naționalitate, de meserie sau ocupație.

CE MANIFESTĂRI AU LOC ÎN CADRUL FESTIVALURILOR

Este cu neputință să dăm o imagine completă a bogăției de evenimente prilejuite de această manifestație mondială, unde tineretul exprimă limpede ceea ce are el de spus. E vorba de o reunire a talentelor creatoare într-o atmosferă de bună dispoziție și entuziasm, cu un conținut bogat și variat. Ea îmbracă multe aspecte diferite, cum ar fi sportul, cultura. Au loc seminarii asupra literaturii, activități ale studenților, ziariștilor, tinerilor muncitori, tinerilor țărani, reuniuni științifice, discuții pe probleme ale tineretului etc. Încercând să rezumăm această bogăție de manifestări, am putea spune: festivalurile mondiale îmbrățișează toate activitățile pe care le îndrăgesc tinerii, constituie prilejuri de întâlnire a delegațiilor din diverse părți ale lumii, reuniuni profesionale, reuniuni pe facultăți, competiții culturale,

Pe străzile Varșoviei în zilele festivalului care a avut loc în acest oraș

sportive, expoziții, excursii, vizite și multe alte activități de cel mai mare interes pentru tineri.

O PRIVIRE ÎN TRECUT

1. Praga — 1947

17 000 de participanți din 72 de țări, 3 459 de tineri au luat parte la programe culturale, cuprinzând cîntece populare, balet, la programe naționale și competiții cu caracter cultural.

2. Budapesta — 1949

10 400 de tineri din 82 de țări au participat la acest festival. Au fost prezentate 112 programe naționale, au avut loc 32 de competiții artistice, 200 proiecții de filme.

3. Berlin — 1951

26 000 de tineri din 104 țări, 413 programe naționale, 101 programe internaționale și 40 de concerte. S-au desfășurat competiții culturale internaționale de literatură, muzică, sculptură, pictură, filme etc.

4. București — 1953

30 000 de participanți din 110 țări, 413 programe naționale, 101 programe internaționale, 40 de concerte, competiții în domeniul literaturii, ziaristicii, artei clasice și moderne, artei populare, cinematograful și fotografie.

5. Varșovia — 1955

30 000 de tineri din 114 țări, reprezentînd 520 de organizații, 377 de programe naționale, 97 de programe internaționale, 52 de concerte. Au participat grupuri artistice din 68 de țări, 222 de tineri au cîștigat premii și titluri de laureați ai concursurilor.

6. Moscova — 1957

34 000 de tineri din 131 de țări, reprezentînd peste 1 000 de organizații, 791 de concerte, 502 concerte naționale, 47 de spectacole naționale, 76 de concerte internaționale, 67 de spectacole dramatice, 99 spectacole de circ.

7. Viena — 1959

18 000 de tineri din 112 țări, reprezentînd 1 200 de organizații. La acest festival a participat cel mai mare număr de organizații, reprezentînd opinii și convingeri diferite. 3 756 de tineri artiști din 51 de țări au luat parte la competiții de dansuri folclorice și concursuri culturale. Aproximativ 300 de asociații din diferite țări au participat la festival. 200 de asociații sportive și-au dat de asemenea concursul.

O FAMILIE DIN CE ÎN CE MAI NUMEROASĂ

Astfel, fiecare nou festival devine mai important și mai interesant în ce privește varietatea, conținutul și forma. Varietatea manifestărilor preliminare organizate pretutindeni în lume cu participarea a numeroși tineri și tinere nu este inclusă în această scurtă privire. Pregătirea festivalului de către tinerii din diferite țări constituie poate aspectul cel mai caracteristic din programul festivalului. Desigur, această pregătire se deosebește prin conținut și formă de la o țară la alta. Dar în ansamblu constituie o manifestație a existenței familiei tot mai puternice a tinerei generații. Aproximativ 200 000 de tineri și tinere au participat la cele șapte festivaluri.

HELSINKI ÎȘI AȘTEAPTĂ OASPEȚII

Cel de-al VIII-lea Festival al tineretului și studenților va avea loc la Helsinki, țara celor 1 000 de lacuri. Dacă aruncați o privire asupra hărții globului, veți vedea Finlanda în partea nordică, acolo unde un popor harnic muncește pentru un viitor pașnic. Un mare număr de organizații din toate continentele care nu au participat pînă acum la festivaluri au fost reprezentate la reuniunea constitutivă a C.I.P. la Helsinki. Ținînd seamă de tradiția festivalurilor și, mai ales,

de succesul celui de-al VII-lea Festival de la Viena, C.I.P. a hotărât convocarea la Helsinki a celui de-al VIII-lea Festival și a adoptat emblema celui de-al VII-lea Festival ca unică emblema caracteristică și pentru cel de-al VIII-lea Festival.

Deschiderea oficială va avea loc la 29 iulie 1962.

CITEVA CUVINTE DESPRE C.I.P.

Comitetul internațional de pregătire este alcătuit din reprezentanții cei mai calificați, din mari sectoare ale organizațiilor naționale și internaționale și din personalități de diferite opinii. Comitetul rămâne deschis tuturor celor care doresc oricând să sprijine festivalul sau să participe.

TINERI DIN TOATE ȚĂRILE,

unii prieteni au idei diferite în ce privește festivalul. Pot exista îndoieli, reticențe și ezitări și chiar temeri în fața acestui eveniment. Din nefericire există diviziune în rândurile mișcării tineretului internațional și există și unele ostilități. Întrebarea este însă: trebuie să ne menținem în acest impas? Răspunsul nostru este: NU. Tineretul e bine să discute asupra problemelor păcii, „războiului rece“, cursei înarmărilor, opririi naționale etc. Oricare ar fi culoarea pielii sau credința religioasă, trebuie lăsate la o parte deosebirile. Să ne reunim în jurul focului de tabără de la Helsinki, înălțându-ne glasul în cîntecul păcii — visul de veacuri al omenirii. Helsinki ne așteaptă.

Festivalurile, obiectivele, idealurile și tradițiile lor au devenit o mare forță în lumea de azi.

K. G. PILLAI

↓ Aspect de la deschiderea Festivalului de la Berlin

Helsinki. Un colț din orașul celui de-al VIII-lea Festival

Noapțile albe ÎN FINLANDA

Ălătorul care sosește la Helsinki, oraș cu 500 000 de locuitori, poate admira frumoasa priveliște din larg, cu linia punctată a geamandurelor și marea care se strecoară pînă în inima orașului, clădirile albe înălțându-se deasupra oglinzii albastre a apei sau edificiile crescute parcă pe stîncă, cele de pe chei și din port, palatul președintelui republicii etc. Văzut dinspre mare, orașul pare și vara alb, strălucitor.

Helsinki înseamnă „orașul alb“, fără îndoială și pentru că vara, în lunile iulie, august, noaptea nu durează aici decît cîteva ceasuri. La miezul nopții chiar pe străzi e încă lumină de zi. Este epoca celebrelor „noapți albe“. Atunci sosesc în Finlanda turiști din toate colțurile lumii pentru a admira această lumină polară. Discul roșu al soarelui poate fi văzut la orizont chiar și la miezul nopții. În vremea aceasta el nu dispăre niciodată de pe cer...

Recent am vizitat Finlanda, pentru a face cunoștință cu tinerii finlandezi care se pregătesc pentru festival, în această țară care în curînd va fi gazda atîtor tineri și tinere din toate colțurile lumii. Cînd eu am făcut această vizită, epoca „noapților albe“ era departe, cerul era acoperit de nori cu zăpadă și noaptea se lăsa devreme. Unul dintre prietenii mei finlandezi, văzîndu-mă dezamăgit, a spus: „Pentru noi noapțile albe sînt o recompensă pentru întunecatele noastre ierni... Însă cei care vor veni în țara noastră la festival vor avea noroc, căci această mare întîlnire a tineretului se va desfășura pe vremea «noapților albe». Timp de 10 zile, ei vor putea vedea tot atîtea lucruri cîte ar vedea dacă festivalul ar ține mai mult“.

Însă nu aceasta va fi singura surpriză care li așteaptă la Helsinki pe oaspeți. Capitala Finlandei este din toate părțile înconjurată de golfuri, care pot fi străbătute în toate sensurile cu diverse ambarcațiuni. De pildă, se poate traversa spre insula Veverișelor, numită Saurasaari, transformată în grădină zoologică, printr-o simplă excursie cu barca.

Helsinki este una dintre cele mai tinere capitale ale Europei și totul în acest oraș pare nou. Wasa Gustave, un rege al Suediei, a întemeiat Helsingfors (numele suedez al orașului), pe delta fluviului Vanda, acum 400 de ani, nu departe de așezarea actuală a orașului. În răstimp de un secol însă, delta fluviului a fost astupată de nisipuri, astfel că orașul a trebuit clădit din nou mai departe, spre sud-est. În secolele al XVIII-lea și al XIX-lea, orașul a fost în mai multe rânduri teatru de lupte și a ars complet. Casele erau făcute mai ales din lemn, astfel că un incendiu devasta întreg orașul. Nașterea orașului Helsinki de astăzi datează deci cam de pe la jumătatea secolului trecut.

ÎN TURNUL STADIONULUI OLIMPIC

Capitala acestei țări nu are monumente vechi, însă vizitatorul este atras de așezarea sa minunată, de concepția urbanistică, de străzile largi, și în primul rînd de numeroasele sale parcuri. Binelușele, sînt fascinante și canalele și golfurile care îl traversează de la un capăt la altul. În prima după-amiază cu soare din timpul șederii mele am vizitat Stadionul olimpic, unde s-au desfășurat jocurile în cadrul Olimpiadei din 1952. În fața stadionului se înalță statuia în bronz a lui Paabo Nurmi, fost campion olimpic.

Aici, în fața stadionului, în vara aceasta multă lume se va strînge desigur la intrarea în turnul stadionului, înalt de 72 m; cu ascensorul curioșii pot urca în două minute pînă la etajul 22, de unde pot admira o panoramă încântătoare.

De aici, din vârful turnului, poate fi văzut aproape întreg orașul. Transatlanticele nemișcate în port, clădirea de granit cenușiu și roșu a parlamentului. Muzeul național, gara, Teatrul național etc. La Helsinki sînt numeroase clădirile din granit. Orașul, el însuși este construit pe această piatră. Și peste tot statui. În fața gării se înalță statuia lui Aleksis Kivi, unul dintre cei mai mari scriitori finlandezi. Pe strada Elias Lönnrot, unde la nr. 17 B își are sediul Comitetul internațional de pregătire a festivalului, se înalță, în fața unei școli, statuia lui Lönnrot, care a publicat epopeea „Kalevala”, alcătuită din legende populare celebre, culese și publicate în 1847, cu concursul țăranilor finlandezi.

De sus, se poate urmări perfect forfota circulației pe b-dul Mannerheim, strada cea mai populată. În fața gării, autobuzele colorate se amestecă cu vagoanele verzui ale tramvaielor. Însă vizitatorii care sosesc de departe admiră în primul rînd valurile de smarald ale mării, pădurile de brazi, căsuțele de lemn de pe țarm. Finlandezilor le plac tăcerea, singurătatea.

ENTUZIASMUL VIITOARELOR ȚAZDE

Am parcurs 1 200 km în Finlanda, de dincolo de cercul polar și pînă la Inalito, și, pretutindeni, tinerii se pregătesc cu entuziasm pentru marea lor întîlnire. În Finlanda pregătirile pentru festival sînt organizate de Comitetul de pregătire „Festival '62”. Fără îndoială că în Finlanda există unii care se opun festivalului, care, sub diferite prețete, refuză să participe sau iau atitudine împotriva acestei întîlniri. Însă majoritatea tinerilor finlandezi nu numai că recunosc felurile festivalului, dar numărul celor care doresc să participe crește cu fiecare zi.

În timpul călătoriei mele de la Helsinki la Tampere, am discutat cu cîteva studenți care fuseseră sfătuiți să nu participe la festival. Ele se hotărîseră însă să vină la Helsinki în zilele festivalului, pentru a fi mariorle acestui mare eveniment. Mi-au arătat un exemplar al ziarului „Festival”, pentru a-mi dovedi că se interesează de pregătiri și că doresc să fie de față mai ales la programele culturale.

Vălitato Heikki, secretar al Comitetului „Festival '62”, mi-a vorbit în cursul unui interviu despre delegația finlandeză la festival, care va număra 1 500 de membri. Toate păturile tineretului finlandez vor fi reprezentate, chiar și tinerii suedezi care trăiesc în Finlanda, precum și organizațiile sportive. La Helsinki, Turku, Kemi, Rovaniemi și în îndepărtata Laponia, la Ivalo, am făcut cunoștința unor tineri care își aduc contribuția pentru ca această întîlnire să fie încununată de succes și care ar dori să participe personal.

La Kemi, tinerii artiști se pregătesc să organizeze o expoziție reprezentativă, prin care doresc să înfățișeze Laponia participanților la festival. Rudar Sarestoniemi, tînr pictor, care se găsește de multă vreme dincolo de cercul polar, într-un sat lapon, pictează aici peisaje dintre cele mai pitorești și aspecte caracteristice din viața locuitorilor. Și membrii colectivului Teatrului municipal din Kemi ar vrea să participe la Festivalul de la Helsinki.

Într-o seară, la casa de cultură din acest oraș, unde-i căutam pe conducătorii Federației Democratice a Tineretului Finlandez, am văzut ceva interesant. Într-o cameră, cîțiva tineri studiau limba rusă: vor să-i invite pe tinerii sovietici, delegați la festival, să facă o vizită orașului lor. Un alt grup învîța limba engleză, un al treilea grup — germana, pentru a-și putea conduce și însoți pe invitații lor. Aici am aflat că tinerii din Laponia (în Finlanda există 2 500 de laponi) vor fi și ei reprezentați la festival. Tinerii dintr-una din micile comune ale Laponiei doresc să se prezinte la marea întîlnire a tineretului cu unul dintre corturile lor caracteristice. Aici ar urma să locuiască delegația laponă. Însă acesta nu este singurul lor proiect. Ei pregătesc lampioane pentru serbările care vor avea loc în serile festivalului și la care vor participa, bărci decorate și iluminate cu aceste lampioane.

Helsinki, capitala Finlandei iubită de pace, dispune de multe posibilități pentru a-i primi bine pe participanții la cel de-al VIII-lea Festival Mondial al Tineretului și Studenților. Însă și în alte orașe se fac pregătiri pentru primirea delegațiilor. Tinerii din portul Turku, cei din Tampere, oraș celebru pentru șesăturile sale, băieții și fetele din Lahti, Kotka și dintr-o serie de alte orașe și-au exprimat bucuria pentru faptul că în timpul festivalului delegații, reprezentanții ansamblurilor culturale vor vizita și orașele lor.

La sfîrșitul vizitei mele de trei săptămîni în Finlanda, spunînd la revedere orașului Helsinki, „orașul alb”, și tinerilor finlandezi, încercam să-mi răspund la întrebarea: ce mi-a plăcut mai mult în Finlanda? Însă după ce făcusem cunoștință cu orașele ei primitoare, cu insulele și lacurile care par nesfîrșite, cu pădurile de brazi, cu Laponia tainică, răspunsul e greu de dat. Totuși, ceea ce m-a atras mai mult a fost ospitalitatea finlandezilor. Ei mi-au dat posibilitatea să văd nenumărate lucruri din frumoasa lor patrie în acest răstimp. Și la vară vor face tot ce le va sta în putință pentru ca, în timpul festivalului, participanții să se simtă bine, să plece spre casă cu amintiri frumoase.

TIBOR SEBEȘ

Piața gării din Helsinki

Strada

C

înd se scriu aceste rînduri, finlandezii, gazdele festivalului pentru pace și prietenie din vara aceas-

ta, trăiesc încă în plină iarnă. Miile de lacuri, vara albastre și lăcii ca oglinda, dorm sub o pătură groasă de gheață și de zăpadă, pătura este albă și tăcută. Duminică, tineretul din oraș este atras la țară de pîrțile de schi și de cîmpiile pline de zăpadă. Departe, spre nord, frigul face să trosnească grinzile de lemn ale caselor, dar în capitala țării, Helsinki, iarna este neașteptat de blîndă.

Cîrînd totuși se va face vară, și valurile calde ale Mării Baltice vor scîlda țărnicurile din fața orașului Helsinki, cîmpiile vor înverzi; seara, tinerii vor dansa pe estrade. Încă de pe acum se așteaptă cu nerăbdare vara, mai ales că aceasta presupune acum și festivalul tineretului din întreaga lume.

Poate că unii dintre prietenii noștri cred că iarna finlandeză, spectaculoasă, deosebită i-ar putea încînta cel mai mult pe străini. Finlandezii preferă totuși să le arate prietenilor lor sosiți din toate colțurile lumii Finlanda în timpul verii: cîmpiile verzi, lacurile albastre, pădurile de mesteceni, unde murmură și șoptește vîntul... Tocmai în epoca festivalului, sfîrșitul lunii iulie și începutul lunii august, vara este foarte frumoasă în Finlanda.

Tineretul iubitor de pace din țara-gază este mîndru să organizeze, pentru prima dată în Finlanda, o sărbătoare grandioasă a păcii și prieteniei. Putem spune că pentru Finlanda festivalul a și început. Cercurile de prietenie și cluburile pentru învățarea de limbi străine, create în diferite regiuni ale țării, au intrat în corespondență cu tineri din multe țări; cercurile pentru confecționarea cadourilor destinate oaspeților lucrează de zor. În cursul Săptămîinii tineretului muncitor din luna

Arkadia nr.2 - „FESTIVAL '62”

Conducerea organizației „Festival '62” la sfat

Tineri finlandezi din Pori lucrând daruri pentru prietenii din alte țări care-i vor vizita cu prilejul festivalului

noiembrie a anului trecut, s-au organizat mai multe serbări denumite „Mici festivaluri”, în cadrul cărora a fost prezentat orașul Helsinki ca oraș al festivalului. Pregătirile din Finlanda sînt conduse de organizația „Festival '62”, care a luat naștere la Helsinki. „Festival '62” își are sediul în centrul capitalei, la parterul unei mari clădiri, pe strada Arkadia nr. 2.

Ca reprezentanți ai revistei „Jeunesse du monde” („Tineretul lumii”) am avut prilejul să stăm de vorbă cu tineri care lucrează aici. În timpul vizitei noastre i-am găsit reuniți în ședință de lucru, în cursul căreia s-a trecut în revistă activitatea de pînă acum și s-au făcut proiecte pentru viitor.

Organizarea pregătirilor pentru festival

Ele Alenius, doctor în științe politice, președinte al organizației „Festival '62”, ne-a spus că pregătirile se apropie de sfîrșit în țară întreagă. Au fost organizate 16 comitete teritoriale. Sub conducerea lor, în diferite centre, întreprinderi, școli și asociații sportive, lucrează mai multe comisii. În cadrul acestor comisii activează de pe acum mii de finlandezi iubitori de pace din diferite clase sociale. Scopul urmărit îl constituie popularizarea cît mai largă a festivalului, constituirea unei delegații cît mai reprezentative a tineretului finlandez.

În timpul festivalului, tinerii finlandezi vor prezenta un mare spectacol de dansuri populare. De pe acum se selecționează interpretii acestui spectacol. Pentru a asigura buna desfășurare a spectacolului, la care își vor da concursul 700 de dansatori și dansatoare, se organizează de pe acum cursuri de instruire pentru conducătorii de grupuri. Un alt mare spectacol al tinerilor finlandezi va fi un concert coral, la care și-au anunțat participarea mai multe coruri de tineret.

Asociațiile sportive manifestă mult interes pentru concursurile sportive dotate cu insigne. Asemenea concursuri sînt organizate chiar înainte de începerea festivalului. De asemenea, asociațiile sportive vor organiza concursuri sportive, la care urmează să asiste sportivii ce vor sosi în Finlanda ca delegați.

Mesajul festivalului străbate Finlanda

La 1 martie s-a dat plecare în ultima etapă a campaniei de pregătiri din Finlanda. S-a hotărît ca această etapă să se numească „Mesajul festivalului”. Cititorii revistei noastre sînt poate curioși să afle amănunte în legătură cu aceasta, așa că dăm cuvîntul lui Pauli Salonen din conducerea organizației „Festival '62”, care ne spune:

„Noua reuniune a tineretului din întreaga lume la Helsinki are ecouri pînă în colțurile cele mai depărtate ale Finlandei. Toate forțele care sprijină festivalul își concentrează eforturile pentru a explica oamenilor scopurile și însemnătatea lui. Invităm toate organizațiile din diferite regiuni, întreprinderi și școli să elaboreze mijloace și căi practice de a sprijini festivalul și ideile sale de pace și prietenie. În fiecare regiune vor fi organizate sute de manifestări în cadrul «Mesajului festivalului» — întâlniri, concursuri de schi, concursuri de atletism, excursii, tabere, seri culturale, baluri, spectacole cinematografice, precum și discuții, reuniuni. În total vor avea loc peste 5 000 de asemenea manifestări. În același timp vor fi deschise liste de semnături pentru un salut al finlandezilor adresat participanților la festival. Ultima etapă de pregătiri, plină de entuziasm, va cuprinde și strîngerea darurilor în centrele regionale. «Mesajul festivalului» presupune și campania de strîngere a fondurilor pentru a asigura cheltuielile noastre pentru festival. Vor fi vindute

fulare și insigne cu emblema și simbolurile festivalului. Etapa ultimă se va încheia o dată cu plecarea ștafetei cu mesajul de la Cercul polar, din departamentul Laponia, spre Helsinki. Mesajul va traversa toate centrele teritoriale și va fi adus la deschiderea festivalului”.

Secretarul organizației „Festival '62”, Heikki Vålitalo, este însărcinat cu conducerea activității secției studențești. El se referă la festival ca la un eveniment de importanță națională în țara-gazdă. Înainte, ne spunea el, existau mai ales în rîndurile unei părți a studenților noștri prejudecăți și o greșită înțelegere a adevăratului caracter al festivalului. Am organizat mai multe întâlniri pentru a face posibil un schimb de vederi și de opinii, și aceasta a avut ca rezultat faptul că rezervele față de festival nu mai joacă un rol atît de mare ca înainte. Făcînd cunoștință cu programele pe care le vor prezenta studenții străini la Helsinki, de pildă, studenții finlandezi au descoperit multe lucruri care-i interesează. Atitudinea față de festival devine tot mai pozitivă. Această mai bună cunoaștere a țelurilor festivalului îi face pe studenții finlandezi să activeze pentru el.

„Fiți bineveniți în Finlanda”

Cuvîntul „Festivaali” s-a și încetățenit în limbajul de toate zilele al finlandezilor. Aceasta e un semn că mii de reprezentanți ai tineretului lumii de diferite rase, religii, opinii politice, profesii și ocupații vor fi bineveniți la Helsinki, orașul alb al Nordului. Tineretul finlandez creează de pe acum o atmosferă favorabilă succesului acestei mari sărbători a păcii și prieteniei. Conducătorii organizației „Festival '62” au dorit să transmită gîndurile tuturor finlandezilor, salutînd tineretul lumii cu următoarele cuvinte: „Fiți bineveniți în Finlanda!”

↑ Există un barometru care indică nivelul de calificare al muncitorilor? Există! Se vede aceasta în calitatea produselor pe care le realizează. Se observă însă și la cabinetul tehnic al uzinei. Numeroși tineri vin aici cu propuneri de inovații și raționalizări pentru perfecționarea procesului tehnologic

Mulți tineri muncitori și-au format bibliotecile personale. Totuși biblioteca tehnică a întreprinderii cunoaște o mare afinență — dovada interesului de care se bucură literatura de specialitate în uzina sibiană

Cînd activează bine, postul utemist de control poate aduce o contribuție substanțială la ridicarea calificării tinerilor muncitori. Pentru gazeta sa acum s-au pregătit noi articole care cu siguranță vor stîrni interes în uzină

La școala uzinei 1667 de elevi

„Marțea tehnică” — iată o denumire sugestivă a ceea ce se cheamă, în limbajul muncitorilor de la Uzina „Independența” — Sibiu, ziua consacrată îmbogățirii cunoștințelor tehnice, una din acțiunile întreprinse aici pentru continua ridicare a calificării lor profesionale. Fie că este tînăr ori vîrstnic, mai bine sau mai puțin bine calificat, fiecare muncitor își ia în această „marțea tehnică” un caietel sau o carte sub braț, se așază, ca la școală, în bancă și l e numai „ochi și urechi” la explicațiile „profesorilor” — maiștri, ingineri ori muncitori vîrstnici, pe care numai cu puțin timp în urmă i-ai văzut printre strunguri.

Sînt cele două ore ale acestei zile un fel de repaus al muncii fizice, dar un repaus cînd creierul continuă să lucreze, un răgaz după bătălia dată la locul de muncă pentru calitatea produselor ori pentru ritmicitate în îndeplinirea planului. Și muncitorii folosesc acest răgaz pentru acumularea de noi cunoștințe teoretice, ca apoi să-și înceapă din nou activitatea în scopul îndeplinirii, la un nivel mai înalt, a sarcinilor de producție ale întreprinderii.

Uzina întreaie este o școală, școala însușirii cu perseverență a tehnicii noi, a tehnicii celei mai avansate. Și această școală are una mie șase sute șasezeci și șapte de elevi harnici și silitori, una mie șase sute șasezeci și șapte de muncitori care învață cum să mînuiască mai bine manetele strungului, cum să strunească mașinile noi, moderne. Aceasta deoarece înțeleg că, pentru a îndeplini cu succes sarcinile de producție, a devenit astăzi insuficientă forța fizică, că ea trebuie să fie completată tot cu o forță, dar cu cea pe care și-o dă numai învățătura, însușirea continuă a tehnicii noi.

Conducerea întreprinderii, comitetul sindicatului, organizația U.T.M., sub conducerea și îndrumarea permanentă a comitetului de partid, s-au îngrijit ca toți muncitorii să învețe, să-și însușească entuziast și perseverent cunoștințele tehnice. Sînt astfel 48 de cursuri de ridicare a calificării profesionale organizate diferențiat, în funcție de nivelul de pregătire al fiecăruia, în raport de meserie și de nevoile producției. Învață muncitorii, se specializează și se perfecționează proiectanții, participă la un curs special desenatorii. Totul este organizat perfect, ca la școală, cu ore și date precise.

La baza acțiunii de ridicare a calificării stau programe analitice riguros întocmite. Ele reflectă nevoile producției, pentru ca efectul lor binefăcător să se întoarcă apoi în producție, s-o slujească în cel mai înalt grad.

— Muncitorul care participă la cursuri, ne spunea tehnicianul Mircea Manolescu, este în același timp și un bun constituit al programei analitice, a ceea ce trebuie să se învețe la aceste cursuri. Strungarul I. Ștefănescu avea, de exemplu, de prelucrat un reper cu multe excentricități. Aceasta e un lucru mai dificil și a făcut obiectul unei lecții. Rezultatul? Cunoștințele căpătate i-au sugerat tînărului strungar crearea unui dispozitiv pentru axialitate și simetrie, iar reperul pe care-l avea de prelucrat a fost executat astfel la un nivel tehnic ridicat.

Programa analitică de la cursul la care predă tehnicianul Mircea Manolescu cuprinde multe, multe alte cunoștințe. Li s-a vorbit, de pildă, cursanților despre metodele de așchiere rapidă, despre geometria complexă a cuștelor, despre tehnologia metalelor, compoziția chimică a materialelor, caracteristicile lor mecanice, despre rezistență etc. Toate într-o nedespărțită legătură cu sarcinile curente ale locului de producție.

— Se vor face, ne declara ingineră Terezia Fülöp, lectoră la același curs, și așa-numitele lecții practice. Pe rînd, unul dintre tineri va aplica practic, în cadrul unei asemenea lecții, cunoștințele predate la cursurile de ridicare a calificării. Ceilalți vor asista și-și vor spune în mod constructiv părerea.

Mulți dintre inginerii lectori la cursuri transmit cu căldură „elevilor” cunoștințele lor. Și fac aceasta cu pasiune.

— Toți muncitorii secției, ne spunea Sever Minafu, inginer tehnolog, lector la cursurile de la secția a II-a

meccanică, își ridică nivelul de pregătire profesională. Și este pentru noi, inginerii și tehnicienii, o datorie dintre cele mai mari să-i facem să înțeleagă și mai profund problemele producției. La lecții ținem de aceea seamă, în modul cel mai strict, de nevoile producției. Înainte de a preda, de pildă, lecția despre tăierea filetelor, am fost pe la fiecare muncitor și am observat ce știe și ce nu știe să facă în această privință.

Și lecția a fost plăcută, instructivă, interesantă. Le-am vorbit despre calculul roților de schimb la strungurile de fabricație românească, despre procedeele strunjirii și filetării conice, despre filetele cu mai multe începuturi. Urmarea? „Elevii” au căpătat pasiune și interes, la cursuri vin pregătiți, pun multe întrebări cu convingerea că în colectiv, cu ajutorul lectorului și al cursanților, vor căpăta răspunsul cel mai bun.

Firește că o asemenea manieră are rezultate din ce în ce mai bune. „Se simte” aceasta, după cum ne declarau mulți muncitori din uzină, în creșterea calității produselor. Tineri asemenea lui Ilie Basarabă, Nicolae Tatu, Toma Atzman, Adolf Barani realizează produse la un nivel calitativ superior. În comparație cu anul trecut, în uzină a scăzut simțitor procentul de remanieri, iar în unele luni, în unele secții ale întreprinderii nu există nici un produs rebutat.

Am făcut cunoștință cu mulți dintre tinerii „elevi” de la școala uzinei, am discutat cu „profesorii” lor. Am cunoscut pe acei tineri care realizează produse la un nivel calitativ superior și care au căpătat înțelegerea profundă că între calitate și ridicarea permanentă a calificării există o strînsă legătură.

Despre un asemenea tînăr, Nicolae Săpun de la secția cazangerie, ne-a vorbit entuziast inginerul Vasile Mărgineanu.

— Băiatul acesta, ne declară inginerul, avea într-un timp puține cunoștințe despre procesul de producție, nu putea confecționa bine o piesă după desen și din această pricină echipa în care lucra nu prea avea încredere în forțele lui. La el se vede însă, poate ca la nimeni altul, cît de mult au influențat cunoștințele căpătate la cursul de ridicare a calificării asupra pregătirii lui temeinice. A fost „școlarul” nostru și în anul trecut, este și acum. Totdeauna e „primul” sosit în ziua cursului, dă dovadă de un mare interes. I s-a ridicat, drept urmare, categoria de salarizare de la a IV-a la a V-a, iar acum va da examen și pentru categoria a VI-a.

Dar despre cîți „elevi” sîrguincioși ai școlii uzinei nu s-ar putea vorbi!

În uzina sibiană lucrează numeroși tineri, și, firește, aceasta pune în fața organizațiilor U.T.M. probleme importante în ceea ce privește ridicarea măiestriei lor profesionale. Comitetul U.T.M. al uzinei, comitetele organizațiilor de bază ale U.T.M. au fost îndrumate de comitetul de partid să-și ia ca principală îndatorire în această privință problema mobilizării tinerilor la cursuri, desfășurarea unei munci politice susținute, pentru ca sutele și sutele de tineri muncitori să înțeleagă necesitatea ridicării calificării lor profesionale. Organizațiile de bază ale U.T.M. fac aceasta, înainte de toate, prin adunările generale. Aici, în fața tuturor membrilor organizației se analizează temeinic și cu răspundere modul în care tinerii își însușesc noi cunoștințe tehnice. Organizațiile U.T.M. se interesează de asemenea îndeaproape de cărțile pe care le citesc tinerii, de răspîndirea literaturii de specialitate.

O activitate meritorie desfășoară organizațiile U.T.M. pentru ca tot mai mulți tineri să-și alcătuiască biblioteci personale, unde au o pondere mare cărțile tehnice.

Amintim apoi de larga răspîndire a cărții tehnice, de conferințele de specialitate, schimburile de experiență și multe altele și încă n-am epuizat toate coordonatele ridicării calificării. „Elevii” uzinei din Sibiu folosesc toate aceste căi conștienți că sarcinile importante ale uzinei le pot îndeplini cu cîinste doar muncitorii bine calificați, cu o cultură tehnică superioară.

Legumicultorii din Vărăști

În bazinul legumicol de sud al capitalei, pe malul râului Sabar, se află comuna Vărăști, formată din trei sate, fiecare din ele cu câte o gospodărie colectivă. Datele monografice ale acestei așezări atestă o serie de variante după care comuna și-ar fi aflat acest nume. Una singură pare însă a fi mai aproape de realitate, fiindcă o confirmă înseși faptele. Comunei i se trage numele de la vara aproape permanentă pe aceste locuri. Nu, nu-i vorba despre vreo oază cu un pământ și o climă deosebită, ci despre niște locuri unde oamenii știu să scoată prin hărnicie din pământul adăpat nevăzut de apa freatică, aflată aproape de suprafață, recolte bogate începând cu luna februarie și pînă în noiembrie târziu.

La Vărăști, oamenii au deprins din tată în fiu meseria de grădinar, de neîntrecuți cultivatori de legume și zarzavaturi. De aici pleacă de obicei spre capitală, la mijlocul lunii martie, primele transporturi de ridichi, spanac, ceapă verde și salată verde. Apoi, în răsadnițe încep să crească forțat, după un meșteșug de grădinarit deprins de ani mulți și completat cu noi cunoștințe, castraveți, ardei, vinete, care ies pe piață la sfîrșitul lunii mai. La Vărăști apar roșii timpurii, cu miez dulce și parfumat, în timp ce prin alte părți vrejii tomatelor abia se scutură de flori și prind rod.

Dar niciodată primăverile n-au cunoscut atîta hărnicie și belșug la Vărăști ca în ultimii ani, de cînd oamenii de aici și-au unit pămînturile în gospodării colective.

Numai de aici, din Vărăști, au plecat în anul trecut spre piețele capitalei 18 trenuri lungi, cu peste 30 de vagoane fiecare, încărcate cu legume și zarzavaturi.

Colectiviștii de aici, tineri și vîrstnici, și-au făcut o îndatorire de onoare din îndeplinirea sarcinilor trasate de partid gospodăriilor agricole colective din preajma orașelor și centrelor mun-

↑ Colectiviste din Obedeni la recoltarea spanacului timpuriu

← Brigada a IV-a legumicolă de la G. A. C. „Filimon Sirbu“, condusă de Constantin Buturugă, transplantând varza timpurie din răsaduri în cîmp, unde va fi plantată pe o suprafață de 4 ha

citorești, de a aproviziona în tot timpul anului populația cu legume proaspete și zarzavaturi.

O vizită făcută zilele trecute în cele trei sate ne-a prilejuit întîlnirea cu grădinari deosebit de harnici și talentați, cu un entuziasm ce merită consemnat. Din răsadnițe și din cîmp vărăște-nii au trimis Bucureștiului primele transporturi de legume timpurii: morcovi, pătrunjel, spanac, ridichi, ceapă verde, care au adus celor trei gospodării primele venituri de aproape 850 000 de lei.

TINEREȚE, HĂRNICIE

Cîmpul de răsadnițe al colectivităților din Vărăști este imens. Abia îl cuprinzi cu privirea. Geamurile au fost deschise și soarele cald și strălucitor mîngie răsadurile viguroase. Deasupra tuturor acestor sere pitice plutește cîntecul fetelor și fluieratul în surdină al flăcăilor. La întreținerea și călirea răsadurilor lucrează mult tineret. Gospodăriile colective au acordat această mare încredere tineretului, de a asigura din răsaduri de bună calitate o recoltă bogată de legume la hectar. Repicarea răsadurilor, adică răriitul lor în alte paturi calde, la distanțe mai mari între rînduri și plante, apoi călirea lor, învățarea cu temperaturi mai scăzute, precum și plivitul lor de buruieni sînt treburi migăloase, care cer multă prăpșere și multă răbdare. Aici, în fața răsadnițelor, colectivii tineri dau de fapt examenul lor de buni grădinari.

Au fost zile, pe la mijlocul și sfîrșitul lunii martie, cînd a existat un adevărat pericol pentru răsadurile abia înălțate. Au fost zile de muncă asiduă, au fost nopți cînd au trebuit să fie păzite cu ochii în patru. În acele zile, dînd dovadă de grijă și dragoste față de averea obștească, numeroși tineri, printre care Marin Bone,

brigadier la G.A.C. „Filimon Sirbu“ din Vărăști, Elena Diaconu de la G.A.C. „Răscoala 1907“ din satul Obedeni, Maria Preda de la G.A.C. „Ilie Pintilie“ din satul Dobreni, au supravegheat cu maximum de atenție ca frigul să nu se strecoare și să distrugă răsadurile, au urmărit ca învelirea excesivă să nu înăbușe plantele firave. S-a cerut în acele zile o dirijare atentă a luminii și căldurii în scopul feririi de frig și de ofilire a răsadurilor de roșii, ardei, vinete, castraveți etc.

SPRE ORAȘ LEGUME ȘI ZARZAVATURI PROASPETE

În aceste zile însorite de primăvară, la legumicultură lucrează peste 600 de tineri din satele ce formează comuna Vărăști. Ai să-i găsești la recoltatul spanacului, ridichilor și salatei verzi pentru a fi trimise în stare cît mai proaspătă capitalei, ai să-i găsești la cîmp, la transplantatul verzei timpurii și plantarea de vară a cartofilor, ai să-i găsești îngrijind răsadurile puse la forțat în paturi calde îngrășate suplimentar, pentru a le scurta perioada de vegetație și a obține rod cît mai timpuriu. Tinerii colectivisti sînt prezenți pretutindeni unde li se cere priceperea și hărnicia.

Sub îndrumarea organizației de partid, comitetul U. T. M. pe comună se dovedește a fi un factor de nădejde în mobilizarea tineretului la muncă, în stimularea interesului pentru meseria frumoasă de grădinar. Din inițiativa organizației U.T.M. s-a organizat un schimb de experiență între brigăzile repartizate la îngrijirea răsadurilor. Brigadierul Marin Bone a vorbit colectivităților din brigăzile I și a II-a, veniți în schimb de experiență, cum au muncit tinerii din brigada pe care o conduce ca să apere răsadurile

de frig, cum le-au călit și cum le-au întreținut ca să reducă la zero pierderile și să le ferească de dăunători și îmbolnăviri.

Nu există tînăr în cele trei gospodării colective din Vărăști care să nu cunoască sarcinile de plan și din sectorul legumicol. Tinerii știu că orașul București va trebui să primească în acest an numai de pe ogoarele vărăștilor 6 150 tone de legume și zarzavaturi proaspete, ceea ce este egal cu 21 de trenuri a peste 30 de vagoane fiecare. Este un angajament de onoare, la care își vor aduce cu drag contribuția.

M. ȘTEFĂNESCU

Elena Diaconu este o legumicultoare fruntașă

① Unul din edificiile de cultură ale Taşkentului

② Pe străzile frumoasele capitale a Uzbekistanului

VIZITĂ LA ACADEMIE

„Astăzi are loc o întâlnire prietenească la Academia de științe uzbekă”, ne anunță ghidul nostru. Sintem cam intimidată de calitatea gazdelor noastre, însă mai târziu constatăm că ne simțim foarte bine, foarte în largul nostru în mijlocul lor. Această Academie numără aproximativ 2 500 de savanți, printre cei aproape 8 000 de membri ai săi. Mulți savanți sînt în vîrstă de 25 pînă la 35 de ani...

Tînăra cu coade lungi, îmbrăcată în costum național, este directoarea Institutului de fizică nucleară — institut care numără 1 000 de colaboratori. Și iată-l și pe Abdulaev, laureat al Premiului Lenin în geologie, cunoscut în întreaga lume, în ciuda vîrstei sale tinere.

Creată în 1943, Academia de științe uzbekă conduce 30 de școli superioare și 60 institute de cercetări.

Iată-ne acum în fața ministrului Culturii, un om de 40 de ani. El ne explică:

„Republica noastră are bogate tradiții culturale mai ales în domeniile astronomiei, matematicilor, literaturii. Dar regimul colonial din trecut n-a respectat aceste bogății. Pînă la Revoluție, 98 la sută din populația țării noastre era analfabetă; nu exista nici o școală uzbekă”.

Și gazda continuă, răspunzînd întrebărilor noastre:

„Astăzi, pe lângă școli, institute de învățămînt superior etc., există 2 500 de cinematografe, 3 000 de biblioteci, numeroase ansambluri teatrale, folclorice, care creează baza unui mare avînt al culturii.

Se construiesc acum noi studiouri cinematografice ultramoderne, care vor produce în fiecare an cîte zece filme. În momentul de față, din cele două studiouri cinematografice existente, ies în fiecare an cîte patru-cinci filme de lung metraj și 30 filme de scurt metraj. Trebuie menționate, de asemenea, școlile de muzică, de desen, de canto, ale căror cursuri durează șapte ani. 22 000 de profesori predau în școli și institute de învățămînt”. Pentru un popor de 18 milioane de locuitori este, desigur, o cifră impresionantă!

UN CENTRU DE CULTURĂ

Cu aleile sale nesfîrșite, mărginite de tei și de castani, cu bazinele și havuzurile sale și cu peluzele încîntătoare, marele parc „Gorki” este un adevărat centru al culturii. De la orele șapte seara, la fiecare răspîntie, grupuri de tineri și de adulți aplaudă spec-

oscova este situată la jumătatea drumului între Paris și Taşkent, capitala Republicii Sovietice Socialiste Uzbekistan. Dar plecînd din capitala U.R.S.S., în trei ceasuri și jumătate, avionul Tu-104 ne-a făcut să traversăm deșeurul Kazahstanului, ținut cu peisaje lunare, cu mici lacuri sărate, cu marea Aralului ca o cocardă albastră, cu margini argintii. Și iată-ne ajunși la destinație.

O mulțime de tineri înveșmînțați în culori vii ne încarcă brațele cu buchete de flori și, în cursul primirii atît de cordiale, sintem surprinși să auzim pe fetele acestea brune, cu rochii

lungi de mătase frumos colorată, vorbind franțuzește. Clătîindu-și capul cu părul strîns frumos în numeroase cozi și acoperit de o mică bonetă pătrată, brodată, cîte una dintre tinere ne explică într-o franțuzească excelentă că învață la Universitatea de limbi străine din Taşkent. Le însoțește și o tînără micuță, brunetă, cu coc. Este secretara organizației de Comsomol orașenești.

Și cînd ne gîndim că acum patru decenii și ceva numai, toate femeile de aici umblau cu fețele acoperite!

Mergem pe străzile mărginite de copaci, legate între ele prin „azikuri”, mici rigole aducînd răcoare, căci prin ele trece cîte un firicel de apă. Aici apa are o deosebită importanță. În aceste ținuturi nu plouă decît cîteva zile în luna octombrie și pentru a

combate seceta a fost creat un lac artificial de 800 de metri lungime, mărginit de alte lacuri, piscine, terenuri de sport, mici porturi etc...

Magnificul lac și țărmurile sale (care prin culorile luminoase amintește de cărțile poștale frumos ilustrate) despart orașul vechi de cel nou. Diferența dintre aceste două orașe tinde de altfel să dispară; apar peste tot locuințe proaspăt construite, noi cartiere. O uzină de prefabricate, al cărei randament este mereu îmbunătățit, produce acum încăperile acestor locuințe, școli, dispensare, case de cultură pentru tineret etc. Toate cresc repede, pretutindeni, ca ciupercile. Electricitatea a fost introdusă peste tot, mulțumită numeroaselor centrale care permit, de asemenea, un amplu sistem de irigații.

ȚARA CELOR mie și una de nopți

tacolele de marionete, de teatru, orchestrele de muzică clasică, ansamblurile de dansuri sau cele care prezintă spectacole folclorice. În sunetele „surnaiului“ (flaut de lemn), ale „ghidjakului“ (un violoncel în miniatură), ale micii mandoline numite „tambur“, brunele dansatoare uzbece fac să se rotească amețitor numeroasele lor cozi. Sau, cu mâinile încrucișate pe piept, ele scandează cu brațele și umerii, cu ochii chiar, ritmul orientat caracteristic punctat de „dordră“ (o mare tamburină foarte sonoră).

AVÎNTUL ECONOMIC

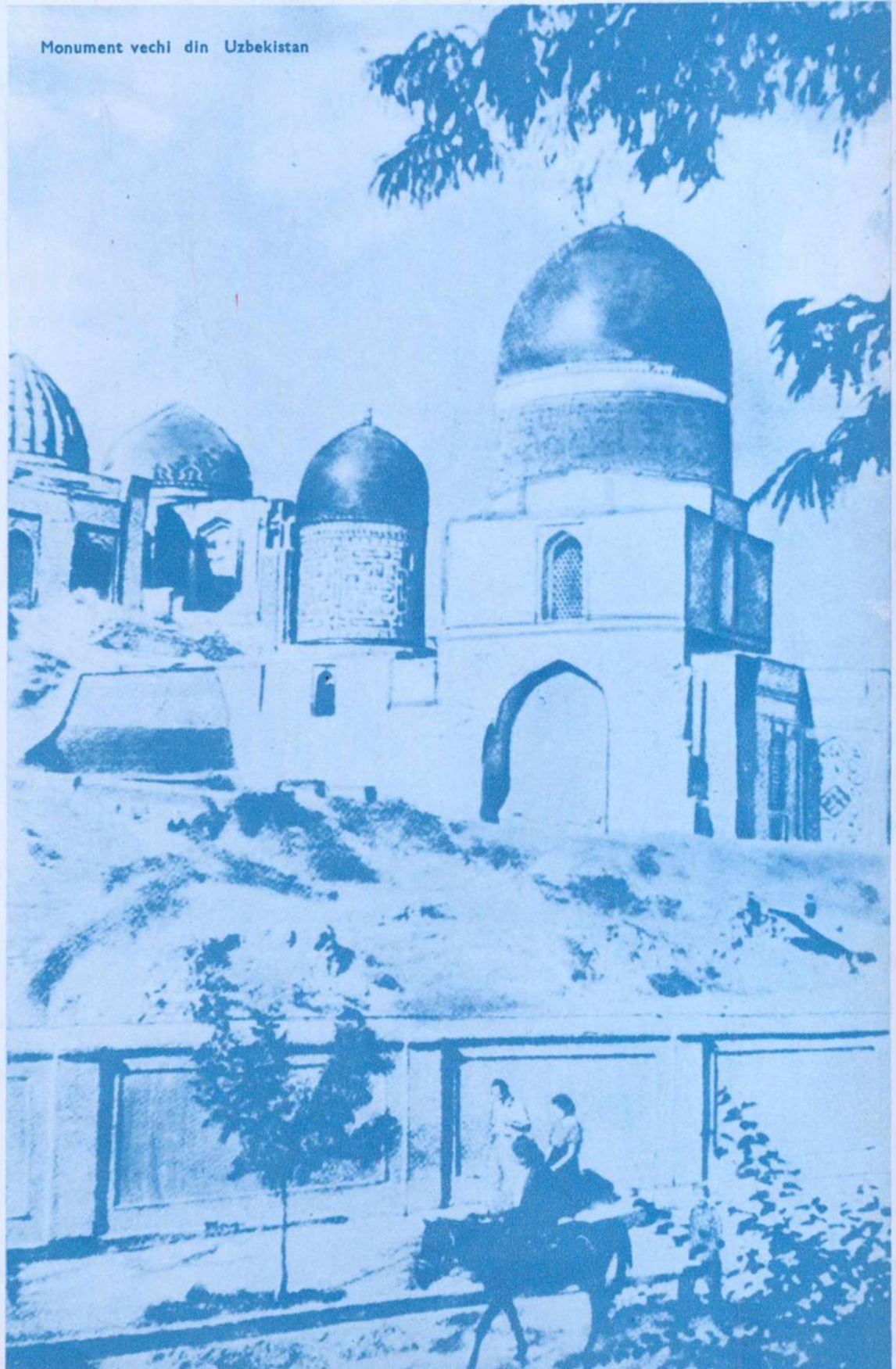
Puterea sovietică a transformat radical aceste ținuturi, unde înainte erau doar câteva mici fabrici care prelucrau bumbacul. 400 de uzine sînt în funcțiune acum, folosind 249 000 de muncitori — de 14 ori mai mulți decît în 1913! Bogățiile subsolului — care ascunde mari zăcăminte de zinc, cupru, fier — au fost valorificate. Electrochimia, centralele electrice, industria textilă în special cunosc o mare dezvoltare. Însă producția de mașini-unelte este cea care a fost în primul rînd dezvoltată, mai ales în ce privește producția de mașini-unelte necesare industriei bumbacului. Datorită irigațiilor, deșertul este mereu împins mai departe. Suprafața plantată cu bumbac este anul acesta de trei ori mai mare decît cea din 1918, și recolta la hectar s-a dublat. Sînt necesare acum cît mai multe mașini pentru culesul recoltei, care reprezintă două treimi din producția de bumbac a Uniunii Sovietice.

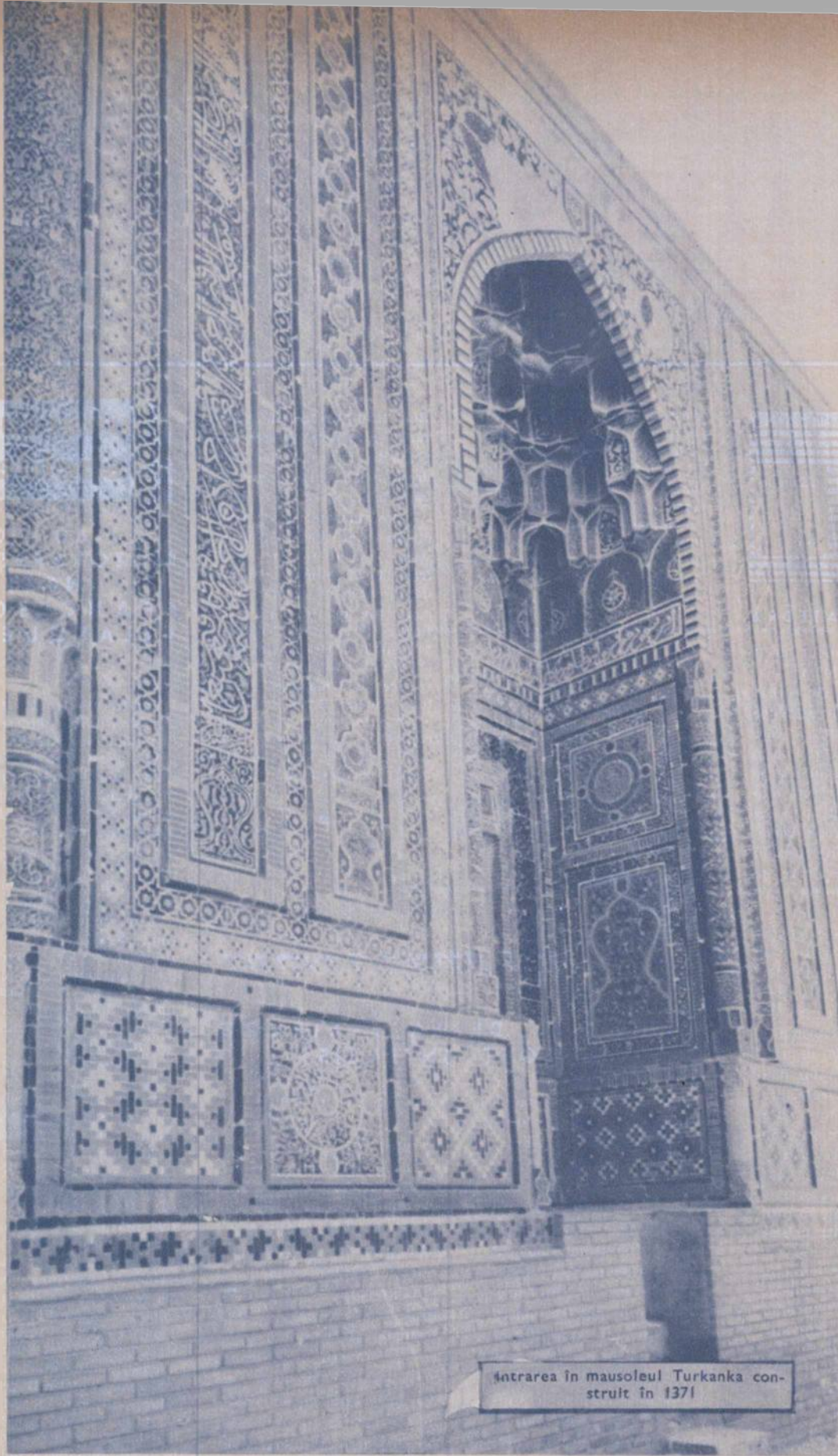
Din 1947, Uzina „Tahselmah“ (unde lucrează 6 000 de muncitori) a produs, printre altele, 30 000 de mașini pentru strînsul bumbacului. Concepută de un inginer din această uzină, o asemenea mașină culege 8 tone de bumbac pe zi, înlocuind astfel munca a 100 de țărani. Mihail, secretarul organizației de Comsomol de aci, străbate alături de noi atelierelor. Este ora schimbului: patru după-amiază. Cei care intră acum vor ieși la ora 23.

Îl opresc pe un tînăr strungar care se îndreaptă spre vestiar. El vorbește englezeste, astfel că putem schimba cîteva cuvinte. Lucrează de la ora 8 dimineața, cu un ceas pauză.

„Am reușit la examenul de admitere în Facultatea de limbi străine. Vreau să studiez limba engleză“. Lucrător strungar de cinci ani (are acum 23 de ani), el cîștigă 150 de ruble noi pe lună, pentru 41 ore de lucru pe săptămînă. În timpul studiilor, salariul îi va fi plătit mai departe de uzină, sub formă de bursă. El a

Monument vechi din Uzbekistan

să aleagă cît mai repede, pentru binele lor, societatea socialistă”.

LA SATE

Acum admirăm produsele colhozului „Karl Marx” — rațe, pepeni verzi, pepeni galbeni, struguri, vin. Colhozul deține 1 400 hectare de vie și plantații de legume, pe care le cultivă 1 000 de oameni (satul numără 3 600 de locuitori și 630 de locuințe). Aici sînt folosite 27 de tractoare și 23 de camioane, există patru ferme unde se cresc porci, vaci, păsări și oi.

Colhoznicii, împărțiți în cincisprezece echipe, lucrează cîte opt ore pe zi. În 1960 au obținut venituri mari în bani și produse. Fiecare familie posedă o bucată de pămînt de 1 300 de metri pătrați. 100 din aceste familii dispun de mijloace de locomoție personală. Există trei școli, patru grădinițe de copii, un spital, patru dispensare, un club, o sală de teatru și cinema. 600 de băieți și fete din rîndul acestor țărani uzbeci urmează studii superioare.

Familii colhoznicilor locuiesc în case pitorești, construite tradițional și care sînt proprietatea lor. Colhoznicii se reunesc în adunarea generală și, după discuții și eventuale modificări, adoptă planurile de muncă, contribuie fiecare la conducerea și bunul mers al gospodăriei lor colective.

SAMARKAND

„Este aproape — ne spun tovarășii. Doar o noapte de călătorie cu trenul”. Și traversăm astfel deșertul, ca să vizităm acest leagăn al unei civilizații vechi de peste 2 000 de ani. Orașul acesta, mereu distrus și reconstruit, pe care grecii vechi îl numeau „Marakandes” și chinezii „Sa-Mo-Gien”, a fost în timpurile acelea locul de întîlnire al caravelor, un oraș-tîrg. De mai multe ori ras de pe suprafața pămîntului și apoi construit din nou din temelii, el a fost patria sau a adăpostit savanți iluștri ca Ulugbeg, astronom celebru, care măsura distanțele între planete din observatorul său cu patru etaje, folosind pentru aceasta — și nu uitați că a trăit în secolul al XV-lea — un sextant.

Vizitînd mausoleele și moscheile, am admirat uimiți strălucirea unor mozaicuri vechi de cinci secole, care par să fi fost așezate aici ieri.

★

Vizitarea acestor locuri cu un trecut care se pierde în negura vremurilor a constituit o experiență care ne-a îmbogățit sufletește. Aici multe probleme, cum ar fi cultura națională, au fost rezolvate, ca și toate celelalte, de puterea sovietică. Aici trăiește un popor liber, bogat și optimist, care construiește, alături de celelalte popoare ale Uniunii Sovietice, o societate nouă: comunismul.

ANDRÉ GOUILLOU

urmat cursurile serale ale școlii medii, cursuri ale căror ore de clasă sînt plătite ca ore lucrate. 2 400 de tineri din această uzină urmează astfel de cursuri. Este mult extinsă automatizarea.

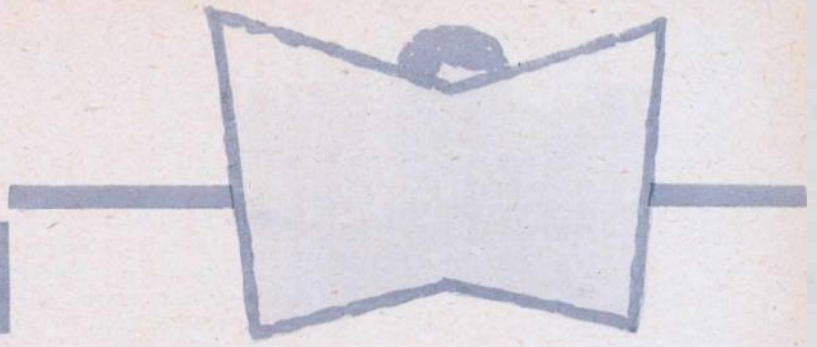
Cum, în trecere prin ateliere, remarcăm numeroasele grătare de protecție, mai ales în atelierul călirii axelor de oțel, directorul (un inginer de 45 de ani, fost muncitor) ne arăta cu mîndrie concluziile anchetei comisiei de

igienă și protecție a muncii. În această uzină nu a avut loc niciodată un accident mortal. Cele 180 000 de ruble noi de care dispune în fiecare an această comisie contribuie, fără îndoială, la înlăturarea accidentelor.

Două cluburi, cu săli de respectiv 2 000 și 900 de locuri, două creșe, două grădinițe de copii, o tabără de pionieri, un spital cu 60 de paturi, terenuri sportive, toate acestea sînt la dispoziția muncitorilor uzinei.

Mulțumindu-le gazdelor pentru prietenia cu care ne-au primit și însoțit, unul dintre membrii delegației noastre, Roussel, membru al Ligii pentru învățămînt din Franța, spunea, printre altele: „Aceste realizări pe care noi, membrii delegației franceze, am avut prilejul să le admirăm sînt o mostră de socialism. Noi vă urăm mult succes în îndeplinirea noilor sarcini pe care vi le propuneți și dorim ca și alte țări

DIN PRESA TINERETULUI

Magyar

IFJŰSÁG

STUDENȚI LA CATEDRĂ

Catedra a aparținut pentru o zi studenților la Institutul pentru grădinarit și viticultură, iar în bănci au luat loc profesorii, specialiști cu înaltă calificare. Bineînțeles, în sală au fost prezenți și studenții, veniți să cunoască lucrările colegilor lor mai mari, care azi-măine vor părăsi Institutul.

Douăzeci și una de lucrări au fost citite la conferința cercurilor științifice organizată de organizația U.T.C. din Institut. Această conferință a cercurilor științifice a fost un bun prilej pentru studenții de a face cunoscută munca lor, rezultatele ei, după luni și ani de activitate. Această muncă științifică a depășit cerințele programei de învățămînt și, după audierea unora dintre lucrări, ne-am convins că ziua în care profesorii și studenții și-au schimbat locul are importanță și în afara Institutului. Scopul cercurilor științifice este ca studenții să desfășoare o muncă independentă de cercetare, și specialiștii de mine să fie cît mai familiarizați cu munca științifică, de cercetare.

Printre lucrări au fost unele care în mod categoric au depășit stadiul încercărilor studențești. Lucrarea studentului Sandor Hódósy a fost apreciată de comisie ca cea mai temeinică, dovadă cunoașterea problemelor și o prelucrare științifică.

STÎRPIREA RIZOSTONIEI

„Studiul în legătură cu deteriorarea unor plante indeosebi provocată de Rizostonia” — iată o temă care atrage în primul rînd atenția specialiștilor, deoarece ea nu a fost prelucrată și studiată îndeajuns în patria noastră. Chiar și tînărul cerce-

tător nu a cunoscut decît rezultatele unor lucrări mai vechi. Despre ce este vorba? Foarte frecvent aduce pagube grădinilor o ciupercă care atacă tulpina plantelor, o subțiază și astfel planta se ofilește curînd. Această ciupercă microscopică apare cel mai des pe ardei, roși, varză, ceea ce a pricinuit în anul 1960 pagube în valoare de 14 milioane de forinți gospodăriilor agricole de stat și colective. Specialiștii, grădinarii, colectivisții s-au tot sfătuit, și studentul Hódósy a găsit explicația: boala se întinde an cu an din cauza existenței Rizostoniei. Mijloacele actuale de apărare împotriva acestui dăunător nu sînt suficiente. Praful de cărbune nu ajută, oxidul de zinc are efect numai înjumătățit, cel mai bine acționează soluția Olpisan, ca și sarea T.M.T.D. sau Ferbam 20, care se recomandă în cantități nelimitate.

Tînărul inginer agronom și-a fondat constatările pe o muncă științifică îndelungată de doi ani și jumătate. Însemnătatea lucrării: lupta împotriva Rizostoniei este o problemă de interes general în țara noastră.

CUM VA ARĂTA CURTEA CETĂȚII

Comunicarea studentei Szabo Ildico a stîrnit interesul general: cum a rezolvat înfrumusețarea curții cetății care se reconstruiește pe insulă? A trebuit aranjată curtea neglijată ani de zile, deoarece reconstrucția clădirii se apropie de sfîrșit. Tînăra horticultoare a argumentat locul fiecărei flori. Garoafele, lălelele, deoarece sînt seculare, liliacul, deoarece prin prezența sa balcanică subliniază așezarea sudică a cetății. Iar în ce pri-

vește fațada, tînăra ingineră horticultoare are argumentele sale proprii: „M-am străduit să înfrumusețez acest loc istoric. Pentru a sublinia caracterul festiv al acestui monument, am plănuit două mari spații acoperite cu trandafiri roși, ceea ce simbolizează jertfa eroilor căzuți în acest loc”.

Proiectul aprobat este cel mai bun indiciu asupra calității lucrării tînerei care se află la începutul profesiei sale.

EXPERIENȚE CU MAZĂREA

Cercetările studentei Tánkos Erika prezintă interes pentru industria de conserve.

VERLAG **DAS JUNGE WORT**
ARMIN HELIBA · BAD HOMBURG

MITINGUL DE LA FREIBURG A FOST INTERZIS

Cu prilejul Zilei mondiale a drepturilor omului urma să aibă loc la Universitatea din Freiburg un miting de solidaritate cu poporul angolez, sub lozincă „Jos jugul regimului colonialist portughez!”. În ultimul moment însă, mitingul a fost interzis de profesorul dr. Ruffin.

Mitingul urma să constituie o întîlnire studențească organizată de comitetul general al studenților din această universitate, de Uniunea studenților africani, de cercul arab, de cercul germano-arab, de cercul internațional al prietenilor, de grupul studenților din Iran, de Asociația internațională a studenților (I.S.S.F.), de Uniunea studenților liberali (L.S.D.), de Uniunea studenților socialiști (S.D.S.). Cu acest prilej urma să ia cuvîntul despre situația din țară sa vicepreședintele Uniunii generale a studenților din Africa Neagră, Alberto Passos din Angola. Trebuiau, de asemenea, să participe la acest miting studenți străini,

Ea a studiat frăgezimea mazării, și lucrarea ei este importantă deoarece deschide drum unei probleme nerezolvate încă. În calea ei spre cocere, mazărea trece prin cîteva etape. Pentru conservare, stadiul în care este fragedă este cel mai recomandat, dar nu există încă condițiile tehnice ca ea să fie recoltată atunci. Nu există pentru aceasta mașini specializate și sortarea mazării se face după mărimea bobului. Tánkos Erika a făcut experiențe pentru a stabili condițiile cele mai favorabile și timpul cel mai prielnic pentru conservarea mazării.

K. E.

Juventud Rebelde

CONTRA LA RESTAURACION CONSERVACIONAL

L-AU UCIS PE TOVARĂȘUL NOSTRU FRANCISCO VÉLASQUEZ

Comitetul executiv național al Uniunii Tineretului Comunist denunță în mod public asasinarea odioasă a conducătorului unei organizații regionale a Uniunii Tineretului Comunist, Francisco Velásquez, ucis de forțele de represie ale guvernului Betancourt, în zorii zilei de 27 august 1961, la Port La Cruz (Venezuela).

Crima aceasta, săvîrșită în timp ce Velásquez scria pe zidurile caselor lozinci de luptă împotriva politicii antidemocratice a guvernului, smulge dintre noi pe un activist dintre cei mai curajoși, mai însuflețiți și mai demni din rîndurile tineretului revoluționar. Încă o dată tineretul nostru își jertfește singele pentru libertatea și independența patriei noastre.

Comitetul executiv național al Uniunii Tineretului Comunist cere pedepsirea poliștilor asasini și a șefilor lor. Această nouă crimă nu poate rămîne nepedepsită.

Guvernul lui Betancourt-Copei își continuă politica de reprăsiune și de crime împotriva poporului, se încapăținează în a subordona țara noastră intereselor monopolurilor nord-americane.

Cerem tineretului venezuelian, tuturor activiștilor Uniunii Tineretului Comunist să-și strîngă rîndurile în lupta împotriva politicii criminale a guvernului. Asasinarea scumpului nostru tovarăș Velásquez trebuie să trezească în rîndurile tuturor luptătorilor pentru libertate din țara noastră un spirit mai hotărît de dreptate, o mai mare combativitate în lupta revoluționară. Să se pună capăt asasinării tinerilor!

Fie ca lupta noastră să devină și mai hotărîtă, ca răspuns la asasinarea tovarășului Francisco Velásquez.

Comitetul executiv național al Uniunii Tineretului Comunist

se oferi noului venit un scaun. Înainte de a se așeza, Viran înmână secretarului organizației U.T.M. un plic deschis. O hîrtie predată într-o astfel de împrejurare părea a fi o recomandare. Șerban, secretarul, citi și tot timpul avu o față liniștită, ba chiar satisfăcută. Se comunica organizației sale că Viran, fiind din partea locului, a cerut în mai multe rînduri transferul la uzina craioveană.

Șerban ridică privirea. Avea dinaintea un tînăr înalt, cu părul blond, tuns scurt, cu umeri largi de sportiv. Un zîmbet ușor îi stăruia pe chip, punîndu-l într-o lumină și mai prielnică. Hainele sale arătau o fire ordonată, chiar pretențioasă cu sine.

— Unde vei locui?

Întrebarea venise pe buzele secretarului aproape involuntar.

— La căminul uzinei. Deocamdată.

Gazdele schimbă priviri fugare.

— Cred c-ar fi nimerit să-l punem în curent pe tovarășul cu situația de la cămin, observă fără entuziasm un tînăr mic și negricios, visător după aerul feței.

Șerban păru să cîntărească lucrurile. În cele din urmă i se adresă lui Viran. Îi spuse că la cămin se afla un mic grup de brăileni care făceau ravagii. Deocamdată nu „contaminaseră” pe nimeni. Dar asta nu putea liniști. Și nu era vorba numai de alții, ci în primul rînd de ei înșiși. Trebuiau readuși pe calea cea bună.

— Dar ce fac ei? vru să știe Viran preocupat de ceea ce auzea și mai ales de ceea ce întrezărea că va avea să facă în curînd.

— Multe, tovarășe Viran. Șterpelesc brînză de pe tarabele din piață. Rătăcesc noaptea ca nomazii și vin la lucru picînd din picioare de somn. Fac ei destule.

— Și cu tinerii ăștia voi locui eu? întrebă Viran.

— Cu ei. Te sperie?

— De ce? întrebă la rîndu-i Viran. Nu sînt oameni?

Apoi, după o vreme: dacă înțeleg bine, sînt pe cale de a primi o sarcină, nu-i așa?

Toți cei de față încuviințară.

— Nu vei fi singurul. Mai activează acolo și alți utemiști, observă iară negriciosul.

Viran nu putu să nu întrebe:

— Cum îi cheamă pe brăilenii aceia?

Aici secretarul rise cu poftă. Au rîs și ceilalți.

— N-avea nici o grijă, se vor prezenta ei singuri.

N-a intrat bine pe ușa căminului că s-a și văzut asaltat din toate părțile. Un făcău i-a luat geamantanul din mînă, oferindu-se să-l ducă el, altul făcu pe feciorul în casă, dînd larg ușa de perete și rămînînd așa, ca acarul la trecerea trenurilor; al treilea scutură fața de masa, așteptînd în picioare. Și în vremea asta, al patrulea, un lungan, scoțînd creionul din buzunar, făcu pe o hîrtie următoarea notă de plată: 10 lei căratul bagajului, 10 ospătarul, 3 procentul pentru local de clasa întâia... în total 23. Știți — se adresă respectuos lui Viran —, noi nu lucrăm cu virament.

„N-avea nici o grijă, se vor prezenta ei singuri” — spusese rîzînd secretarul. Și Viran surise: uite, s-au și prezentat.

Lunganul continua să șadă țeapăn, arătîndu-i nota de plată. Viran se gîndi că poate la început e bine să le facă pe plac. Scoase banii și-i întinse, întrebîndu-l rîzînd:

— Cum îți spune, frățioare?

— Runcan. Și acum ai dat tu, dăm și noi. Zboară Trică! spuse Runcan celui mai scund dintre ei întinzîndu-i banii — meniu de clasa I. Și să aduci nota, plătim frățeste.

Peste o oră vuia căminul. Petreceau brăilenii.

★

Trecuseră abia cîteva zile de cînd venise în mijlocul lor, cînd avu loc cea dintîi împotrivire. Viran avusese răgazul să observe la Runcan

o oarecare trezire, cînd și cînd. Mai ales cînd primea scrisori de-acasă sau după vreo critică la uzină, Runcan se trăgea mai deoparte și el știe la ce se tot gîndea. Nu te puteai apropia de el, era furios ca o sălbăticiune în țarc. Îl repezea pînă și pe cel mai apropiat de el, spunîndu-i că este un om de nimic, un pierde-vară și atîta tot.

Lucra în aceeași secție cu Viran. Cu deosebire că acesta era muncitor calificat, ba chiar cu o pregătire înaltă, pe cînd Runcan abia se calificase pe locul de muncă.

Viran căuta un prilej potrivit să stea de vorbă cu Runcan. Numai că acesta, presimțînd intenția lui Viran, își lăsa capul în piept și se îndirjea ca un țap gata să izbească.

Dar, într-una din zile, la gazeta de perete apăru un articol semnat de Viran, un fel de primă impresie din contactul cu uzina la care lucra acum. Pentru un cunoscător nu era greu să se vadă că articolul era un pretext. Nu asta intenționa autorul, anume să-și expună impresiile, ci altceva, să aducă în atenția generală problema tinerilor calificați pe locul de muncă. Între ei

și-ar vedea de lucru cu sirguintă. Oamenii se vor bucura și-l vor da ajutorul. Numai că începutul trebuie să-l facă el însuși.

— Am încercat. Și n-am auzit nici un cuvînt bun... Uite, am să mai fugerc. Să vezi ce-am să mai rid eu de tine, adăugă Runcan cu vîdită răutate în glas.

A doua zi Viran îl văzu apropiindu-se de mașina lui de bobinat pe Șerban, secretarul organizației U.T.M.

— Spune-mi și mie: ce ai intenționat cu articolul pe care l-ai scris? intră el de-a dreptul în chestiune. Am înțeles că descrierea primelor tale impresii aici nu-i decît un pretext. Ai vrut să-l lauzi pe Runcan. Așa e?

Viran oprî mașina.

— Băiatul ăsta a făcut și lucruri bune. Cînd vrea, muncește ca lumea. Dar și atunci a fost criticat pentru ceea ce făcea în afara uzinei. Și nu-i drept. Lucrează migălos, și asta nu dovedește nicicum o fire superficială.

Șerban îl incurajă.

— Văd că te descurci tovarășe. Dă-i înainte. Sigur că da, să lăudăm omul pentru cele bune și să-l criticăm pentru altele. Așa e drept. Dar

împreună

Runcan ocupa un loc central. Autorul articolului era de părere că Runcan preluase multă experiență de la cel care îl calificase și că depinde numai de el dacă va ajunge printre cei dinții bobinatori sau se va tîrî în urma celorlalți. Viran avea convingerea că va ieși din el un muncitor de mîna întâia. Încolo, nimic de tot ce se vorbea că făcea Runcan prin oraș și la cămin. Nici o muștrulială, totul se referea doar la munca din uzină.

În aceeași seară, la cămin, Runcan veni aproape de Viran și-l întrebă de-a dreptul:

— Tu crezi ce ai scris acolo? și făcu un semn cu capul într-o parte.

— Ascultă, Runcane, se îndirji Viran, eu sînt învățat să-mi spun părerea deschis. Cred, altminteri nu scriam.

— Și de ce-ai scris?

— Pentru că voiam să vorbesc cu tine. N-aveam altă cale. Ori de cite ori încercam, te împotriveai.

Runcan îl privi cu ironie.

— Și ce anume voiai tu să discuți cu mine? Că sînt așa și pe dincolo? Să cînti în cor cu alții, pe aceeași voce?

— Și asta, recunosc viran. E drept, m-am întreat ce fel de oameni sînteți voi. Vă gîndiți numai la masa următoare. Asta este toată preocuparea voastră.

— Ia te uită! se prefăcu mirat Runcan. Dar asta e morală în regulă. Dacă așa gîndești tu despre mine, de ce n-ai scris și în articolul ăla? Și, fără să mai adauge ceva, se suci în loc și se depărtă.

Tîrziu, cînd Viran își făcu patul și se lungi în el cu mîinile sub cap, veni Runcan. Se așeză pe marginea patului, uitîndu-se într-o parte. Cînd începu să vorbească, Viran desluși în glasul lui o adîncă amărăciune.

— M-ai lăudat și nu știi cu ce intenție. Dar să nu crezi că m-ai lăudat pe degeaba, adăugă el imediat uitîndu-se la Viran. Cunosce meseria. Și pot mai mult. Însă orice fac, rămîn tot brăileanul ăla. Plătesc păcate mai vechi.

Viran îi spuse lui Runcan că-și face singur probleme. Mai bine ar lăsa totul la o pară și

ia spune-mi, păru că își aduce el aminte, cum o duceți la cămin? Vă înțelegeți?

— E casa prea nouă, glumi Viran. Dar o să meargă.

S-au despărțit după ce stabiliră să se întilnească peste cîteva zile pentru a discuta planul activității culturale-educative de la blocul tineretului.

— Ne mutăm, deci? se bucură Viran.

Celălalt aprobă din cap și se duse.

Căminul în care ședeau brăilenii și Viran urma să se desființeze curînd. Sistemul lui de organizare nu era bun. Cu dormitoarele lui mari, comune, fusese de folos la început, satisfăcuse o cerere de moment, cînd creștea mereu, de la o zi la alta, numărul celor care veneau să se angajeze la uzina craioveană. Însă curînd se făcu simțită lipsa unui cămin organizat pe cu totul alte principii, un cămin care să răspundă și cerințelor educative-culturale. Așa a luat ființă primul bloc al tineretului, cu mai mult de 100 de camere, cu bibliotecă și club la parter. Utemiștii, sufletul blocului tineretului, se pregăteau să organizeze acum o plăcută activitate în club și bibliotecă. Responsabilitatea acestei munci frumoase a fost încredințată bobinatorului Ion Viran.

Runcan lucra la o bobină de transformator de putere mică. Îl ajuta Trică. Runcan bobina, manpula mașina, iar celălalt îi potrivea barele de cupru și îi dădea la îndemînă materialul izolant. Lucrau în tăcere, amîndoi se aflau într-una din zilele lor bune. Așa îi găsi Șerban. Venise să-l cheme pe Runcan la organizația de partid.

Îi privi o vreme cum lucrau, băgă de seamă cît de migălos și pretențios cu sine era Runcan și se întrebă încă o dată cum putea să nu priceapă marea însemnătate a unei atitudini corecte, muncitorești nu numai în producție, dar și în afara uzinei. Cu cîteva clipe mai înainte, secretarul organizației de partid îi vorbise despre tînărul acesta nestatornic în toate. Era de părere că Runcan trebuia ajutat și altfel, încredințîndu-i-se anumite sarcini.

— Realitatea e, spunea el, că dintre cei calificați de curînd Runcan se distanțează limpede, a făcut progrese mari. Ar putea să vorbească celorlalți într-o consfătuire, pe care să o organizați voi, despre felul în care lucrează. Nu trebuie să ne așteptăm la prea multe. Vom reuși totuși ceva, îl vom ridica pe Runcan în propriii săi ochi.

— Am să stau de vorbă chiar astăzi cu el, îi răspunse interlocutorul său. Dar secretarul organizației de partid a fost de părere ca Runcan să fie chemat la comitetul de partid. Și de aceea venise acum Șerban.

— Tovarășe Runcan, își luă el un aer de om preocupat, ești chemat la organizația de partid.

Runcan întoarse ochii mirați, privi așa o vreme, apoi îl urmă. Trică se uită după ei, apoi se scărpină în ceafă.

Discuția a fost de scurtă durată. Secretarul organizației de partid îi aduse la cunoștință lui Runcan că de curînd comitetul sindicatului pornise o largă activitate pentru ridicarea tuturor muncitorilor la nivelul celor mai buni bobinatori. Runcan ar putea da o mîna de ajutor dacă ar vorbi tinerilor care s-au calificat o dată cu el cum reușește să nu aibă returnări de la bancul de probe. Ce părere are tovarășul Runcan?

Tovarășul Runcan nu are nici o părere. Stă roșu ca focul. Nu din timiditate, ci din mîndrie și plăcere.

— Nu știu cum s-o iau, vorbiți serios? E pentru prima dată... Știți, mie mi se zice „lunganul ala de brăilean” și atît.

— Ei, lasă astea, îl liniști secretarul de partid. Știu și eu pentru ce ești mereu criticat și, crede-mă, cei ce o fac au dreptate. O veni ea vremea să vorbim și despre asta. Însă acum trebuie să faci un referat. E sarcină. Citește, ai unele cărți la bibliotecă. A mai apărut și în ziarul local cite ceva din experiența bobinatorilor. Studiază.

Puțin mai târziu, cînd Trică îl văzu venind vesel și împurpurat la față și-l întrebă dacă n-a fost cumva numit șef de atelier, Runcan îi povesti ceea ce i se cerea, adăugînd cu ifos:

— Nu-i glumă: e sarcină!

Mult s-a mai minunat bibliotecara a doua zi cînd l-a văzut pe Runcan intrînd în bibliotecă, urmat de mica lui trupă. O mîncă pe limbă să-i întrebe cum de-au găsit calea spre bibliotecă, dar s-a stăpînit.

Runcan a venit aproape de masa fetei.

— Ce ai dumneata pe aici despre bobinatori? Vreau să devin mai deștept.

— E sarcină! adăugă Trică, cu un aer de om serios.

— Lăsați-mi puțin timp, se rugă bibliotecara, trebuie să scotocesc prin rafturi. Azi am mai pregătit cite ceva despre bobinaj și pentru tovarășul Viran. Să văd ce-a mai rămas.

— Pentru Viran? se miră Runcan. Face și el un referat?

Cînd s-au înapoiat la dormitor au văzut pe masă un teanc de broșuri și ziare. Viran se ridică în întîmpinarea lor.

— Uite ce este, hai să ne înțelegem, se adresă el lui Runcan. Eu te ajut să faci referatul, ți-am și pregătit materialul. Privește-l. Tu și voi toți să mă ajutați la întocmirea programului de activitate al clubului. De acord?

Runcan îl privi țintă. Treptat, fața lui căpătă expresia omului care a prins un dedesubt.

— Îmi plac. Ești deștept. Bine, sînt de acord. Și bătură palma, pecetluind astfel o înțelegere, al cărei țilc aveau să-l pătrundă mai târziu și ceilalți.

Peste o vreme, într-o seară, vizitînd blocul tineretului, Șerban împreună cu cîțiva membri ai comitetului intrară și la brăileni. I-au găsit strînși în jurul mesei, înflăcărați și veseli.

— Făceam propuneri pentru programul de activitate al clubului, îi întîmpină Viran.

— Vom avea și dans, ținu să precizeze Trică.

— De ce nu? făcu secretarul organizației U.T.M., uitîndu-se cînd la unul, cînd la altul. Sîntem tineri, să ne distrăm. Va trebui să alerg cu stofa la croitor, adăugă el parcă într-o doară.

Cînd se culcară și în dormitor se auzi o răsuflare adîncă și egală, Trică îl prinse ușor de umăr pe Runcan:

— Uite ce este, facem ajutor reciproc: la salariul ăsta îmi dai tu, la celălalt îți dau eu. Să alerge și Trică la croitor.

★

Lua cuvîntul pentru prima oară în fața unei adunări.

Avea norocul că vorbea după text, altminteri nu i-ar fi fost tocmai ușor. Runcan începu să turuie repede și mărunț ca o ploaie de primăvară pe acoperișul de tablă al casei. „Mai rar” — strigară cîțiva din sală —, și cum referentul nu vedea și nu auzea nimic, se ridicară alte glasuri. Runcan se mai domoli.

Cu sau fără voia lui, cuceri sala de la început. Și aceasta prin recunoașterea sinceră pe care o făcuse. Poate nu-și avea locul în acel referat, totuși tinerii au primit-o cu satisfacție. Runcan recunoștea că erau mulți muncitori în sală care ar fi fost mai în măsură să vorbească altora despre experiența lor în muncă. El nu s-a menținut totdeauna pe aceeași linie — uneori a muncit bine, alteori destul de neatent.

Pentru unul ca el asta însemna mult. Totdeauna se împotrivise la critică. Nu recunoscuse niciodată nimic. Acum el însuși se analiza, recunoscînd lipsa lui de statornicie în muncă. În sală tinerii s-au plecat ușor unii spre alții, spunînd:

— Runcan e totuși un om de treabă.

Dar surpriza abia acum venea. Runcan spuse că referatul era de fapt rodul muncii colective a tovarășilor lui. Cînd îl auzi, unul din sală, nemulțumit și așa de referent, pufni în ris.

Momentul a fost penibil. S-a auzit un sst! general și fețele s-au întors dojenitoare spre cel în cauză. Runcan a tăcut, singele i-a năvălit în obraz și mulți avură impresia că el va prăvăli o grosolanie, cum îi era obiceiul, și va lăsa totul baltă. Însă nu s-a întîmplat nimic.

Afară de acest mic incident, consfătuirea a decurs normal. Referatul n-a strălucit, n-a adus prea multe lucruri noi, în schimb discuțiile au împlinit consfătuirea, dîndu-i perspective. Trăgînd concluziile, Șerban laudă pe Runcan pentru seriozitatea cu care întocmise referatul, adăugînd:

— Cu pregătirea lui profesională, tovarășul Runcan ar putea să se întrecă în producție cu cei mai buni dintre noi. Nu-i va fi de loc greu. Ce spui, tovarășe Runcan?

Întrebarea era directă și el n-o putea ocoli. La drept vorbind, în clipa aceea nici n-ar fi dorit s-o ocolească.

— Uite, tovarășul Viran, care îți e și prieten, abia așteaptă să vă luați la întrecere, reluă Șerban.

Atunci se auzi glasul lui Trică. Trică voia să știe ceva:

— Dar e voie să-l ajutăm pe Runcan?

— Ajutați-l cît poțiți, îi răspunse secretarul. Tocmai ăsta e și scopul întrecerii, ajutorul reciproc.

— Fie și Viran! se auzi deodată glasul lui Runcan.

Cîțiva entuziaști bătură din palme. Viran dădu din cap în semn de aprobare. Trică se

sculă de pe scaun și se așază iarăși de citeva ori, agitat și cucerit. Cînd se mai potoliră, se auzi din primele rînduri o voce plină, bărbătească, calmă și prevenitoare. Secretarul organizației de partid, prezent și el la această consfătuire, i se adresă lui Runcan:

— Ia seama, tovarășul Viran citește mult, se pregătește profesional.

— Am să citesc și eu, veni prompt răspunsul.

— E serios, muncește cu pasiune, vrea să intre în rîndurile partidului, continuă secretarul de partid privindu-l zîmbind.

Acum e acum. Ce va răspunde Runcan? Freamătul a încetat, în sală era iarăși liniște.

— Am spus Viran și nu mă retrag. Dacă muncesc bine, voi fi și eu primit în U.T.M.

Abia mai târziu, după consfătuire, Runcan își dădu seama de toate.

— Măi Trică, ce obligație serioasă mi-am luat!

Dar prietenul îl liniști cu un aer protector:

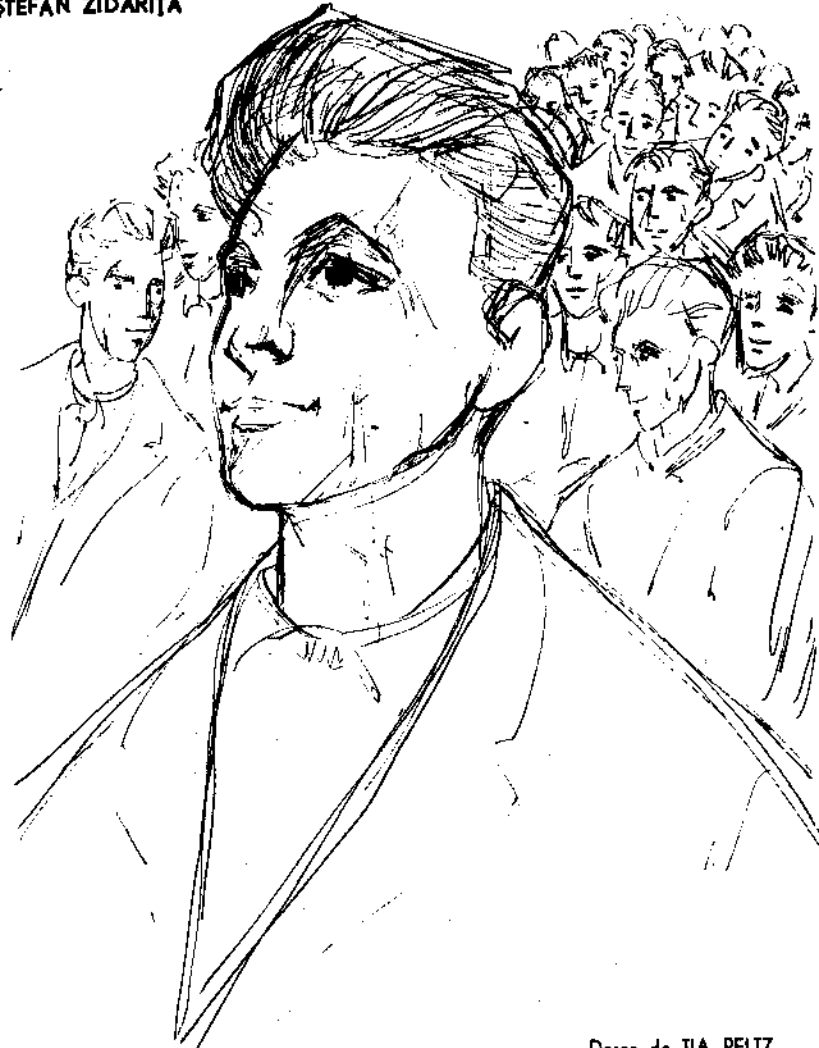
— O scoatem noi la capăt. Cu mine...

★

Au trecut luni. Tînărul bobinator Viran a devenit candidat de partid, apoi membru al partidului. Lucrează la bobine pentru transformatori de putere mare. La fel și Runcan. Brăileanul se îndrîjise și maturizat, și-a dat cuvîntul și ține să-l respecte. Încă nu l-a ajuns din urmă pe Viran și nici nu știe dacă-l va ajunge curînd.

...Toamna următoare aduse fiecăruia bucurii. Runcan a fost primit în rîndurile utemiștilor. Trică urma să fie și el curînd discutat pentru primirea lui în rîndurile Uniunii Tineretului Muncitor. Alți doi tineri din grupul brăilenilor veneau și ei din urmă, mai anevoie, totuși veneau...

ȘTEFAN ZIDĂRIȚĂ

Desen de TIA PELTZ

Artiștii amatori din Lonea

Auzind că intenționăm să plecăm la Lonea pentru a viziona spectacolul prezentat în cadrul Festivalului bienal de teatru „I.L. Caragiale” de cercul dramatic al exploatarei miniere, șoferul Teatrului de stat din Petroșeni s-a oferit cu multă însuflețire să ne conducă, asigurându-ne că:

— Tot am eu treabă la club..., de ce să merg cu autobuzul gol? Vă duc și vă aduc tot eu după ce se termină spectacolul...

Era îmbrăcat într-un costum elegant, cu o cămașă albă, bine călcată și avea o cravată cu gust asortată. După ce s-a așezat la volan, a scos din buzunar o batistă curată și a potrivit-o cu grijă pe genunchi, ca să nu-și murdărească pantalonii, cu dunga impecabil chită. Tot drumul se uita nerăbdător la ceas și sporovăia despre „clubul nostru”, „echi-

pa noastră de teatru”, „scaunele de pluș din sala noastră de spectacole”, ba și despre decor, instalația de lumini și, bineînțeles, despre ce vor face cu premiul pe care-l vor obține „neapărat”...

La început nu prea înțelegeam ce legătură poate fi între el și cercul dramatic de amatori de la mina Lonea și mai ales de ce se îmbrăcase „de gală” pentru o obișnuită cursă de serviciu? Dar cum am ajuns, ne-am lămurit. Șoferul Emilian Gloabă e și suflor, asigură și regia tehnică, ajută la montarea decorurilor, într-un cuvânt, face de toate. De asta era așa de grăbit și preocupat. Fără el nu putea începe spectacolul... Pasiunea lui pentru teatru nu este o excepție, ea reprezintă o caracteristică a tuturor celor ce activează în cercul dramatic de amatori de pe lângă clubul minerilor din Lonea.

În primul an după eliberare,

cînd și-a început activitatea această formație artistică de amatori — una dintre primele de acest gen din țară —, au fost doar câțiva inimoși, dornici să-și măsoare „puterile” într-un domeniu pînă atunci inaccesibil celor pe care stăpîniți din trecut îi numeau cu dispreț „viermii pămîntului”. Printre ei era și un electrician bobinator, George Bucur, talentat și întreprinzător, care s-a apucat cu toată seriozitatea de această activitate nouă și foarte interesantă. De atunci, din 1945, el continuă să fie instructorul și neobositul animator al cercului dramatic al minerilor de la Lonea.

La început repetau pe unde apucau și prezentau spectacole într-o sală neîncăpătoare, improvizată în prăvălia unui fost negustor. Acolo au jucat „Undeva sub pămînt” de M. Leonard și „Ghimpele” de C. Beiu, piese

într-un act, inspirate din viața minerilor, mai tirziu — „Confruntarea” de Tur și Șeinin, „O zi de odihnă” de Kataev, „Anii negri” de A. Baranga și N. Moraru și multe alte lucrări din repertoriul clasic și contemporan.

O dată cu trecerea anilor, artiștii amatori de la mina Lonea au cîștigat experiență și maturitate artistică. Activitatea lor în cercul dramatic a devenit parte integrantă din viața lor, o preocupare statornică. Ea se îmbogățește în permanență, alimentată de pasiunea celor mai vechi membri ai cercului dramatic și mereu înnoită de fantezia și elanul creator al celor mai tineri care se alăturau, mereu mai mulți, colectivului.

O activitate bine orientată, temeinică, organizată cu chibzuială și dragoste. Roadele ei se ogîndesc mai cu seamă în actualitatea tematică a repertoriului,

două orchestre

Simfonice

studentești

nostru, dragostea sa pentru marile comori ce sălășluiesc în desenul portativelor, care însă au găsit cîmp larg de manifestare numai în anii noștri.

A cincea ediție a festivalurilor republicane ale școlilor și institutelor de artă, care a avut loc nu de mult, minunat prilej de evidențiere a tinerelor talente, a reunit în cadrul întrecerilor din capitală 700 de reprezentanți ai tinerelor regiunilor țării. El a demonstrat din plin înaltul nivel al învățămîntului muzical din țara noastră — pepiniera cadrelor artistice de mine ale țării.

Eveniment de interes republican, tradiționala întrecere școlărească ne-a prilejuit anul acesta nu numai cunoașterea celor mai buni dintre elevii și studenții școlilor și institutelor de artă, ci și audierea unor interesante programe interpretate de două formații muzicale studentești: orchestrele simfonice ale studenților conservatoarelor „Ciprian Porumbescu” din București și „Gheorghe Dima” din Cluj.

Muzician sau simplu iubitor al artei sunetelor, oricare dintre auditorii concertului orchestrei conser-

vatorului bucureștean susținut cu prilejul deschiderii festivalului dacă ar fi fost întrebat care i se pare calitatea dominantă a manifestării la care a participat, ar fi răspuns fără îndoială: pasiunea, dragostea pentru artă a fiecăruia dintre membrii orchestrei.

Studenții Conservatorului „Ciprian Porumbescu” au transformat, într-adevăr, participarea lor în orchestră dintr-o obligație școlară (cursul de orchestră este obligatoriu pentru fiecare dintre studenții instrumentiști, avînd rolul de a-i obișnui cu activitatea ce se desfășoară în cadrul unui ansamblu simfonic) într-o veritabilă pasiune de a cînta. Aceasta a învins dificultățile tehnice, complicatele probleme ce se pun în fața zecilor de membri ai unei formații simfonice.

Sub conducerea asistentului Paul Popescu, „Simfonia pentru coarde” de Vivaldi, Concertul brandenburgic nr. 4 de Bach (soliști C. Bronzetti, I. Macovei, M. Pirvu), „Muzica apelor” de Haendel, Rapsodia a II-a de Enescu, 3 dansuri din baletul „Gayaneh” de Hacıaturian și cele două lucrări interpretate împreună cu corul conser-

„România — țară a muzicii” — nota în urmă cu ani celebrul muzician Gaspar Cassado în cartea de aur a filarmonicii bucureștene, sintetizînd în aceste cuvinte prețuirea deosebită de care se bucură muzica în țara care a dat lumii un Enescu.

Multe fapte demonstrează profunzimea muzicalitate a poporului

in atenta grijă pentru sporirea neincetată a valorii lui educative. Apoi, în strădania de a realiza spectacole de o cit mai înaltă calitate artistică.

... A sosit apoi ziua când constructorii au înălțat schelele viitoare clădiri a clubului, care cuprindea și o modernă și spațioasă sală de spectacole pentru formația de teatru. Artiștii amatori au fost zile la rând zidari și betoniști, dulgheri și electricieni, participând la construirea clubului. Privindu-i cum lucrau în acele zile, aveai impresia că fiecare dintre ei își dura propria lui casă. De aceea sînt atît de mîndri cînd cineva le admiră sala cu peste 500 de locuri, scaunele tapisate cu pluș și scena amenajată după cele mai moderne cerințe.

După inaugurarea noii săli, activitatea cercului dramatic a sporit considerabil. A început să abordeze un repertoriu mai dificil, prezentînd uneori chiar piese în premieră pe țară: cu doi ani în urmă — „Raiul pămîntesc” de Orlin Vasiliev și acum — comedia „Carnavalul” de I. Șopov.

Cu „Carnavalul” artiștii amatori de la Lonea participă la întrecerea pe țară prilejuită de cel de-al III-lea Festival bienal de

teatru de amatori „I.L. Caragiale”. Regia spectacolului o semnează același talentat, inimos și neobosit George Bucur, care interpretează și unul dintre rolurile principale ale comediei. Pasiunea lui pentru teatru este însă molipsitoare. În acest spectacol joacă, alături de el, soția sa, Ana, și cele două fiice, Silvia și Angela, de 16 și respectiv de 12 ani, care au preluat integral talentul părinților.

În distribuția comediei am întâlnit și pe tehnicianul electromecanic Vasile Udrea și pe minerul Vasile Constantinescu, vechi membri ai cercului dramatic, alături de lăcătușul Ioan Silinca, care înfruntă pentru prima oară în acest spectacol lumina rampei și privirea exigentă a publicului, alcătuit în cea mai mare parte din tovarășii lor de muncă.

Într-un decor deosebit de ingenios conceput, pentru a corespunde cu mici modificări cerințelor variate de cadru ale celor șase tablouri ale piesei, artiștii amatori de la Lonea au prezentat un spectacol plin de umor, jucat într-un ritm alert, interpretat cu mult firesc și atentă grijă pentru reliefaarea ideilor lui majore.

LUCIA BOGDAN

vatorului au răsunit în toată plinitudinea frumuseții lor.

Iată și cîțiva dintre fruntașii orchestrei, care au subliniat buna pregătire profesională a studenților bucureșteni: violoniștii Cornelia Bronzetti și Gh. Jalobeanu, clarinetistul Popa Aurelian, oboistul Petre Szilaky, timpanistul Adrian Ciceu și mulți alții.

În legătură cu festivalul tîndrul conducător al orchestrei, Paul Popescu, ne-a spus:

„Dragostea cu care au fost răsplătite eforturile noastre de a ne pregăti cit mai bine este pentru noi un deosebit stimulent. Festivalul ne-a arătat că putem aborda într-un viitor apropiat un repertoriu mai larg, să încercăm să interpretăm și marile lucrări ale unora dintre compozitorii romantici. Am certitudinea că în curînd vom putea prezenta un concert simfonic la nivelul vieții muzicale a capitalei noastre”.

Nu mai puțin interesant a fost concertul studenților clujeni. Sub conducerea asistentului Emil Simion, ei au venit cu un program ce solicită o înaltă pregătire artistică și care a demonstrat seriozi-

tatea pregătirii artistice pe care o dobîndesc studenții clujeni: Simfonia a II-a de Beethoven, Concertul pentru violoncel și orchestră de Schumann, Concertul pentru pian și orchestră de Paul Constantinescu și Concertul pentru orchestră de coarde de D.Acker.

Pianistul Paul Buzas și violoncelistul Attila Cseh, soliștii concertelor, au dovedit că pot depăși pe scenă un nivel de interpretare școlărească, redînd cu multă simțire întreaga bogăție sonoră a lucrărilor interpretate. Este demn de relevat, de asemenea, faptul că studenții clujeni au ținut să se prezinte în această întrecere artistică cu o lucrare a unui coleg al lor (D.Acker este student în clasa de compoziție a maestrului Sigismund Toduță).

Prin nivelul lor artistic, cele două concerte ale studenților bucureșteni și clujeni s-au înscris nu numai printre cele mai interesante producții ale recentului festival, ci au demonstrat în același timp faptul că școlile noastre pregătesc o bună generație de orchestrați ai filarmonicilor țării.

I. SAVA

PE ECRANE:

ANII FECIORIEI

o producție a Studiourilor „A. Doujlenko” din Kiev

Este un film care abordează probleme de etică ale tinerilor constructori ai comunismului. Acțiunea se desfășoară într-un mare combinat textil și eroii sînt membrii unei brigăzi care luptă pentru dobîndirea înaltului titlu de brigadă a muncii comuniste.

Viața îi pune pe tinerii eroi în diverse situații, cînd se verifică caracterul lor, iar viitorul, noua societate, comunismul, care se profilează, le impune maximum de exigență în judecarea atît a tovarășului de alături, cît și pe sine.

Tînăra muncitoare și studentă Antoșa visează la o dragoste mare, și omul visurilor ei este un erou al muncii sau poate un cosmonaut. Ea nu vede că alături este un tînar care merită pe deplin să fie iubit, Aleksei, și este la început orbită de superficialul Feodor, care se dă drept un om cult, modern. Și Nastea are parte de dezamăgiri în căsătoria sa cu Gnat. Munca acestuia în producție nu este completată de o înaltă ținută morală și în dragoste.

Dar încercările îi călășesc pe tinerii sovietici, din ele trag maximum de învățăminte pentru viitor. A dobîndi înaltul titlu de brigadă a muncii comuniste înseamnă nu numai perfecționarea metodelor de lucru, ci și continua autoperfecționare morală.

Cadru din filmul „Anii fecioriei”

Cadru din filmul „Mai tare ca uraganul”

Mai tare ca uraganul

o producție a Studiourilor din Odesa

Acțiunea palpitantă a acestui film ne poartă pe urmele navei-școală „Albatrosul”, ajunsă în împrejurări grele din cauza unui act provocator al unei companii comerciale vest-germane. Eroismul marinarilor sovietici reușește să scape vasul de cumplitul uragan, iar încercătura de cereale de la bord ajunge cu bine la destinație. Ea este așteptată cu nerăbdare de populația unei republici sud-africane, căreia U.R.S.S. îi acordă un ajutor dezinteresat.

Prietena noastră CARTEA

Eroina mea preferată

ȘTEFAN IUREȘ

Artek

Curcubeie leagănă toți stropii
Azvârlîți cu susur din fîntînă.
Înțelege de-ndată ce te-apropii:
Pionierii sînt aici stăpîni.
Fîlfire de cravate roșii,
Zvon prelung de glasuri-clopoței.
Străjuind palate, chiparoșii
Își aruncă umbra pe alei.

Mirtul, ambra varsă dulci miresme,
Cerule sudic scînteie-n azur.
Flori dorești? Apleacă-te, stringi lesne.
Vrei să cîmși? Sînt greieri împrejur.
Și cum între mare și pădure
Este loc de joacă berechet,
Ochii rîd, sclipind ca două mure
Sub cascheta albă de pîchet.

Se aleg echipele, se-ncinge
Luptă mare în campionat.
Vai și-amar de tine, biată minge:
Toți te fugăresc și toți te bat!
Marea s-a copilarit. — Așteaptă
Să înceapă ora de înot,
Ca să-i taie-n val cărare dreaptă
Niște statu-palmă-barbă-cot.

Cînd nisipul cerne aur peste
Alungite trupuri cafenii,
Vîntul spune tainica poveste
Despre cîte-n cale întîlni,
Și-n poieni, la focuri, pe-nserate,
Arbori, stele și copii tresar
Ascultînd istorii fermecate
Scrise de Arkadie Gaidar.

Cîte ploii de raze lumea scaldă
Toate cu lumină te petrec,
Leagăn al vacanței, zare caldă,
Țărnam al bucuriilor, Artek!
An de an comoara și-o deretici
Și-ți desfaci larg brațele, primind
Rîsul pionierilor sovietici,
Mii și mii de clopoței de-argint...

Cred că nu există la noi tînar care să nu se întrebe cu ce erou literar i-ar plăcea să semene, ce trăsături morale înaintate, pe care le-a întîlnit în cărți, ar vrea să-și însușească. Adeseori mi-am pus și eu această întrebare și de fiecare dată mi-am răspuns că aș vrea să fiu ca Zoia Kosmodemianskaja, să trăiească și să lupte ca ea. De cînd am citit povestea vieții ei nu pot să o uit; Zoia mi-a devenit cea mai bună prietenă și sfătuitoare, idealul meu de viață. Am citit cartea Margaretei Aligher despre Zoia, am văzut și o piesă închinată ei, filmul care povestea despre ea, am citit și amintirile mamei sale despre ea și eroicul ei frate. În primul rînd m-a emoționat devotamentul ei nemărginit față de patrie, față de popor și partidul comunist. Lucrul acesta s-a manifestat și cu cel mai mic amănunt al scurtei, dar eroicele ei vieți. Cînd era elevă, Zoia învâța bine, pentru a putea deveni mai tîrziu o constructoare bine pregătită a comunismului. Ea citea mult pentru a avea o cultură bogată, demnă de un om cu adevărat nou. A fost o pionieră bună și o comsomolistă de nădejde. Zoia își îndeplinea cu cinste toate sarcinile obștești, găsea timp să-și ajute mama și fratele, își ajuta cu dragoste colegile și prietenele. Voința ei de a se perfecționa, de a fi mereu mai bună era atît de mare, încît, după cum povestește mama ei, Zoia se puncea adesea singură la încercări grele, își călea caracterul.

Cînd mă gîndesc la ea nu pot să n-o compar cu un ogor minunat în care semințele educației comuniste aruncate de partid și Comsomol au dat un rod minunat. Lucrul acesta s-a văzut din plin în zilele aspre ale războiului. Zoia a început să-și apere patria, după puterile ei, din primele zile, și mai tîrziu, deși era atît de tînară și fragedă, a luat arma în mînă, hotărîtă să-și dea și viața la nevoie pentru apărarea țării ei socialiste.

Nu pot să nu mă simt mișcată din adîncul sufletului cînd citesc rîndurile care descriu ultimele ei clipe:

„Hitleristul de lingă ea ridică mîna s-o lovească, sau poate numai să-i astupe gura, dar ea i-o dădu la o parte și urmă:

— Nu mă tem să mor, tovarăși! E o mare fericire să mori pentru poporul tău!“

Fasciștii care ocupaseră vremelnice satul de lingă Moscova, Petrișevo, au torturat-o îngrozitor, dar Zoia nu s-a gîndit nici în ultima clipă la ea, ci numai la patrie, și-i îndemna pe cei aflați sub cizma cotropitorului să lupte. Cîtă măreție sufletească! Iată de ce cred că nu există mai mare fericire decît să trăiești și să lupți așa cum a făcut pînă la ultima suflare Zoia Kosmodemianskaja.

ELENA PIETROI

muncitoare la Uzinele „7 Noiembrie” Craiova

T.T. BURADA: O călătorie în Dobrogea — versuri. Ediție îngrijită și prefată de Marin Bucur. Colecția „Miorița” — Editura tineretului, 184 pagini — 4,40 lei

T. CONSTANTIN: La miezul nopții va cădea o stea — roman. Ediția a III-a revăzută — Editura tineretului, 448 pagini — 9,50 lei

S. FĂRCĂȘAN: J.B.C. trece Cortina — roman. Ediția a II-a revăzută — Editura tineretului, 232 pagini — 5,35 lei

V. GAFIȚA: Armonica — schițe — Editura pentru literatură, 176 pagini — 3,65 lei

S. LUCA: Itinerar neobișnuit — povestiri — Editura militară, 136 pagini — 2,50 lei.

TUDOR MIHAIL: Oșteanul de la Baia (Pîntea viteazul) — evocare istorică — Editura tineretului, 440 pagini — 9,15 lei

D. NOVĂCEANU: Autobiografie — versuri. Prefată de I.D. Bălan. Colecția „Lucașărul”, Editura pentru literatură, 108 pagini — 3 lei.

FLORENTINA SCORCEAROF: Cartea bucuriei — versuri. Editura pentru literatură, 52 pagini — 2,10 lei

Desen de A. CALISTRAT

— Fata aceasta are cu adevărat mîini de aur, spune comunistul C. Filip, maistrul în subsecția a doua a țesătoriei „Mătasea roșie” din Cisnădie. De orice lucru s-ar apuca izbutește întotdeauna. Mi-aduc aminte că Elena a fost prima țesătoare de la noi care a început să lucreze cu relon. Nu era un lucru simplu. Relonul avea pe atunci multe taine și nu numai pentru țesătoare, ci și pentru noi, tehnicienii. Dar Elena nu s-a descurajat, ci s-a apucat de lucru hotărîtă să învingă. Și așa a fost.

...Ședința era în plină desfășurare. Se analizau rezultatele întrecerii socialiste închinată zilei de 23 August. Când a fost pomenit numele brigăzii de țesătoare din subsecția a doua, un ropot de aplauze a izbucnit în sală. Și de data aceasta, ca în altele altele, brigada condusă de Elena Dumitrescu dăduse cei mai mulți metri de țesături peste plan și obținuse cei mai înalți indici de calitate. Iar în cadrul brigăzii cea mai bună țesătoare fusese considerată Elena Dumitrescu.

Părăsise sala de ședințe nespuse de bucuroasă. Avea și de ce. În drum spre cămin s-a întîlnit cu Ana Sonher, o fată repartizată nu de mult în brigadă. Ana era supărată.

— Ce-i cu tine, nu te bucuri că brigada noastră a cîștigat întrecerea?

— Ba da, răspuse Ana după cîteva clipe de ezitare. Dar sînt și supărată.

— De ce?

— Păi... Cum să-ți spun... Despre tine toată lumea vorbește frumos, ești mereu evidențiată, pe cînd despre mine... Și Ana făcu un semn a lehamite cu mina.

— Ei, lasă, nu te necăji pentru asta, încercă s-o liniștească Elena. Trebuie să lucrezi cu mai multă atenție, să te străduiești mai mult și atunci ai să fii și tu evidențiată...

— Dar mă străduiesc, răspuse repede Ana, însă nu reușesc... Ce, parcă tu ai reuși dacă ai lucra la războaiele mele? Știi doar că funcționează destul de greu. Iar maistrul, în loc să vină să mă ajute, se învîrtește toată ziua tot pe lîngă războaiele tale...

Cînd Elena pricepu adevăratul sens al discuziei, bucuria succesului i se transformă în necaz. Spuse cu ciudă:

— Va să zică tu socotești că mi se creează condiții speciale de muncă și de aceea sînt fruntașă. Da?

— Păi... cam așa ceva, răspuse Ana.

În noaptea aceea, Elena n-a putut dormi multă vreme. Se gîndea cum anume să-i dovedească Anei, și poate nu numai ei, că judecă greșit. În cele din urmă, cînd luă o hotărîre, se liniști și adormi. A doua zi, într-o pauză, Elena a avut o discuție cu maistrul.

— Aș vrea să lucrez la războaiele Anei, spus ea.

Maistrul ridică din umeri nedumerit.

— Și cine o să lucreze la războaiele tale? Ana? Dar ea n-a lucrat pînă acum cu relon.

Elena i-a relatat atunci discuția pe care o avusese în ajun cu Ana. Cînd a aflat despre ce este vorba, maistrul a rămas o clipă pe gînduri, apoi a spus hotărît:

— Dacă așa stau lucrurile, atunci sînt de acord. De mîine ai să lucrezi la războaiele Anei.

După o lună s-a făcut analiza muncii în brigadă. Elena a fost declarată din nou fruntașă între fruntași. La consfătuirea organizată cu acest prilej a luat cuvîntul și maistrul.

— Sper că acum nimeni nu mai crede în favoritisme, a spus el. După cum vedeți, nu mașinile sînt de vină. Elena a dovedit că atunci cînd îți cunoști meseria, cînd pui sufletul în ceea ce faci nu poți să nu izbîndești...

Se spune că în acea consfătuire Ana Sonher n-a fost singura fată din brigadă care a roșit.

Întîmplarea aceasta, petrecută cu mult timp în urmă, n-a rămas fără urmări. Fetele s-au convins că Elena este în meseria ei o adevărată „profesoară” și de atunci, ori de cîte ori au nevoie de un sfat, de un cuvînt cald, tovrădesc, i se adresează cu încredere. Însă din această întîmplare și Elena a avut multe de învățat. „Trebuie organizată mai bine munca în brigadă — chibzui ea —, astfel încît experiența înaintaților să devină un bun al tuturor”. S-a sfătuit în această privință și cu maistrul, și cu secretara organizației U. T. M., și cu președintele comitetului sindical din secție. Iar după cîteva zile fetele de curînd venite în brigadă au fost repartizate să lucreze lîngă țesătoarele mai vechi, cu mai multă experiență în muncă. Apoi, pe baza unui plan chibzuit de Elena, au început să se organizeze periodic în brigăzi discuții despre caracteristicile mașinilor și felul în care trebuie îngrijite, despre modul în care poate fi înnodat firul mai repede, într-un cuvînt, despre tot ce trebuie să știe o bună țesătoare. Și treptat, treptat fetele din brigadă au început să lucreze mai bine, să realizeze numai țesături de bună calitate. La cîteva luni după ce a fost inițiată această acțiune sistematică de ridicare a calificării, toate fetele din brigadă au devenit fruntași. Lucrurile nu s-au oprit însă aici. Și era firesc să fie așa. Tehnica avansează mereu. În producție se introduce continuu noi mașini, noi procedee tehnologice. Iată, Elena lucrează acum cu relon. Dar mîine, poimîine vor trebui să

lucreze și alte fete, poate chiar toată brigada. Pentru asta e nevoie de noi cunoștințe.

— Trebuie să ne completăm învățătura, fetelor, altfel rămînem în urma vieții. Și, o dată luată această hotărîre, Elena a început să le explice cu răbdare cît de important este ca muncitorul zilelor noastre să fie un om cult, multilateral pregătit.

— Dar o să ne vină tare greu, spuneau fetele. Dimineața la lucru, după-amiaza la școală... Cînd ne mai distrăm?

— Desigur, nu-i ușor să muncești și să înveți în același timp, dar cînd vrei, cînd îți organizezi bine timpul, atunci se poate.

Și din nou exemplul personal a avut un rol hotărîtor, căci Elena Dumitrescu este și la liceul seral, ca și în producție, fruntașă între fruntași.

În cele din urmă, mai multe fete din brigadă și-au spus: „Dacă Lenușa poate să învețe, înseamnă că trebuie să învățăm și noi”. Și s-au apucat de învățatură cu aceeași trageră de inimă cu care muncesc pentru ca brigada lor să fie mereu în frunte.

Și în timpul liber Elena are multe indeletniciri plăcute, folositoare. Povestesc fetele că seara, după ce-și termină temele pentru a doua zi la școală, Elena se apucă de croșetat. „Și are niște modele așa de drăguțe — povestește Gheorghiza Preduș —, încît pe noi, cealaltă, nu ne răbdă inima să stăm deoparte. Așa încît uneori ne apucăm toate să croșetăm”. Alteori, mai ales duminica, la bucătăria comună a căminului, Elena este văzută inconjurată de oale și cratițe, cu o carte de bucate în mînă, încercînd diferite rețete ale artei culinare. La început, cînd au văzut cu ce se indeletnicește, unele fete au zîmbit cu subînțeles: „De ce s-o fi chinuînd atîta? Doar poate minca la cantină”. Dar cînd au gustat din mîncarea și prăjiturile pregătite de Elena și-au dat seama că nu-i de loc rău să știi să-ți prepari singură cîte ceva de mîncare, așa, după pofta inimii...

Cînd să plec din întreprindere, Ion Rogoz, secretarul organizației U. T. M., mi-a spus:

— Dacă vrei să scrii despre fata aceasta, atunci să spui neapărat un lucru, și anume că organizația U. T. M. are în Elena o activităț entuziastă, de nădejde, mai ales în ce privește organizarea în mod plăcut și instructiv a timpului liber al tinerilor.

Am să-ți dau numai două exemple. Cinematograful se află la doi pași de noi. Adeseori mergem să vizionăm filme în colectiv. Într-o seară, la cămin, după ce văzuseră un film împreună, fetele au început să-și spună părerea despre calitățile lui. Din discuțiile purtate, Elena și-a dat seama că nu toate fetele au înțeles ce trebuia din film. După cîteva zile a venit la comitetul U. T. M. și ne-a propus o soluție: după ce vizionăm un film, să organizăm neapărat și o discuție colectivă asupra lui pentru a-i ajuta pe tineri să înțeleagă ce este, într-adevăr, esențial pentru muncă și viața lor din filmul respectiv. Soluția ni s-a părut interesantă și am pus-o în practică.

Altiădată nu mergea prea bine concursul „Iubiți cartea”. Deși este foarte ocupată, Elena s-a oferit totuși să ne dea o mîină de ajutor în această direcție. A organizat discuții cu fetele în cămin asupra unor cărți din bibliografia concursului, recenzii, prezentări de cărți etc. și, uite așa, acum avem la țesătorie încă vreo 50 de prieteni ai cărții.

... În fabrică ai s-o întîlnești adeseori inconjurată de fetele din brigadă, ascultîndu-i sfaturile. La cămin ai s-o găsești aplecată asupra manualelor, pregătîndu-și temele pentru școala serală. La munca patriotică, la joile tineretului, la activitățile sportive, la toate acțiunile întreprinse de organizația U. T. M., Elena este întotdeauna prezentă cu nesecata ei energie și dragoste de muncă, de viață.

ION ANDREI

Turneul U.E.F.A., competiție de fotbal rezervată juniorilor europeni, a ajuns la vârsta pe care o au mulți dintre participanții săi: 15 ani. Jubileul a fost serbat în România. Și chiar dacă a lipsit... tradiționalul tort cu cele 15 lumînări, a fost în schimb o atmosferă de mare entuziasm și însuflețire specifică sărbătorilor sportive.

Punctualitatea este de rigoare la onomastici și aniversări. Inimoișii spectatori români au fost prezenți, deci, exact la ora stabilită, la întâlnirea cu mlădițele fotbalului continental. Vineri 20 aprilie, în cinci orașe: București, Ploiești, Constanța, Brașov și Cluj, stadiioanele arhipline salutau prima intrare pe teren a echipelor. Apoi, fluierul arbitrilor dădea startul în această competiție a tinereții și speranțelor.

Ediția românească a Turneului U.E.F.A. va rămâne memorabilă și marcată de mai multe recorduri. În primul rând, al participărilor: a fost cea mai numeroasă — 19 reprezentative de țări. Apoi, al nivelului tehnic: păreriile specialiștilor sînt unanime în aprecierile cu totul elogiase pe care le-au făcut la adresa jocurilor prestate și a valorii partidelor. În sfîrșit, al ambianței și al atmosferei: turneul s-a desfășurat într-un spirit de admirabilă sportivitate, în mijlocul unui uriaș interes. O cifră ar fi concludentă: meciurile juniorilor europeni au fost urmărite în România de aproape o jumătate milion de spectatori, dintre care peste 250 000 în București. Este și explicabil, deoarece capitala țării a găzduit partidele grupei I, în care evolua echipa României, iar după aceea, întrecerile semifinale și finala.

Timpul care s-a scurs de la încheierea frumoasei competiții a

lăsat răgaz cronicarilor să-și cristalizeze impresiile, să poată vedea „la rece” întregul film al celor 31 de meciuri în care au evoluat aproape 300 de tineri jucători.

Evident, concluzia care se desprinde prima este aceea legată de strălucitul succes obținut de echipa României, care a câștigat prețiosul trofeu, la capătul unui drum greu de meciuri, unul mai dificil decît altul. Există un vechi proverb care spune că „acasă și pereții te ajută”. Adevărat lucru. E mai ușor să joci pe teren propriu, să știi că în tribune zeci de mii de inimi bat pentru tine, să auzi încurajările entuziaste ale spectatorilor care îți dau aripi și te poartă, parcă, spre victorie. Dar nu este mai puțin adevărat că România a prezentat la actuala ediție a întrecerii cea mai puternică garnitură de juniori dintre toate participările sale la turneele U.E.F.A. Și să nu uităm că țara gazdă a acestei ediții a jucat de fiecare dată un rol important în competiția juniorilor, fiind câștigătoare de grupă în 1958 la Luxemburg și finalistă în 1960 la Viena.

Tragerea la sorți a hotărît ca în grupa I preliminară, cea de la București, să evolueze cele mai puternice formații ale turneului: România, R.F. Germană, Belgia și Portugalia. Fiecare aspira nu numai la primul loc în grupă, dar și la frumoasa cupă care se oferea învingătorilor. Pe drept cuvînt s-a spus că fiecare întâlnire din această serie a echivalat cu o finală. Disputa a fost pasionantă. După două etape, înaintea ultimelor meciuri, toate cele patru formații se găseau la egalitate de puncte. Era clar că învingătoarea grupei face o serioasă opțiune pentru primul loc în turneu. Cum de altfel s-a și întimplat.

România a învins R.F. Germană cu 3—0, mergînd apoi din victorie în victorie.

O mare surpriză s-a produs în grupa de la Constanța: echipa Turciei a reușit ca, într-o companie foarte selectă: Ungaria, Spania, Franța, să câștige toate întîlnirile, fără să primească măcar un gol și să se claseze pe primul loc. Iugoslavia și Olanda au luptat în grupa de la Ploiești, terminînd partidele seriei cu același număr de puncte (4). Iugoslavii, cu un golaveraj mai bun, au fost primii. Italia a triumfat la Brașov, iar Cehoslovacia la Cluj, ambele ocupînd primul loc detașat, fără emoții. Și fiindcă erau... 5 semifinale, s-a tras la sorți o partidă preliminară, în așa fel ca prin eliminarea uneia dintre echipe să se ajungă la numărul par de 4. Meciul a opus echipele Cehoslovaciei și Italiei, terminîndu-se cu victoria la limită (2—1) a celei dinții.

Apoi, semifinalele. Ambele s-au încheiat cu victorii concludente. România a învins cu 4-0 Turcia, la capătul unui joc de splendidă factură tehnică. În ciuda scorului sever, juniorii turci rămîn o revelație a acestei ediții a turneului, impunîndu-se prin buna lor pregătire și jocul spectaculos. Cehoslovacia n-a putut rezista decît o repriză în fața Iugoslaviei, cînd scorul s-a menținut egal (1-1). La reluare, impetuoșii fotbalisti iugoslavi înscriu de 5 ori față de un singur gol marcat de partenerii lor. Rezultatul final: 6-2.

În sfîrșit, finala. 80 000 de spectatori au luat loc în tribunele stadionului „23 August” pentru a urmări ultimul act al mării competiții, plini de speranțe că vor putea ovaționa o victorie românească. Sute și sute de mii au urmărit întrecerea pe ecranele

TURNEUL U.E.F.A.

1962

televizoarelor, iar alte milioane în fața aparatelor de radio. Meciul a fost în întregime radiotelevizată, ca de altfel toate partidele importante ale turneului.

„JOC SPLENDID, VICTORIE CATEGORICĂ!” Astfel și-a intitulat cronică meciului ziarul românesc de specialitate „Sportul popular”. România-Iugoslavia 4-1 (3-1) în finala Turneului U.E.F.A. 1962. Într-adevăr, așa a fost, joc splendid, victorie categorică. Aplauze și felicitări merită ambele echipe, care în ciuda mizei extrem de mari aflate în joc n-au „uitat” obligația de a oferi un fotbal de calitate, un spectacol de cea mai înaltă clasă. S-a jucat rapid, cu faze palpitan-te la ambele porți. Iugoslavii au încercat, și au reușit pe alocuri, să dea o replică demnă unei echipe mari, cu individualități remarcabile, dar și cu un joc colectiv perfect. Echipa Iugoslaviei a luat conducerea în minutul 7, lăsând impresia că este ferm hotărâtă să-și adjudece trofeul. Dar numai 60 de secunde mai târziu survine egalarea. Până la sfârșit, românii domină cu autoritate cea mai mare parte a timpului, înscriind încă de trei ori. Fluierul final al excelentului arbitru J. Malka (R.F. Germană) a fost acoperit de uralele spectatorilor. Este greu de descris entuziasmul iubitorilor fotbalului din România, mândri de a fi putut trăi o asemenea victorie, de a fi putut sărbători un astfel de succes. Cupa U.E.F.A. este înmănată echipei României, care face tradiționalul tur de onoare pe pista stadionului. Apoi, jucătorii sînt purtați în triumf, pe umeri, spre cabine. Se lăsase înserarea pe stadion. În tribune se aprind torțe. Mii și mii. Este o tradiție a spectatorilor români de a onora și în acest fel marile izbînzi sportive. Torțe au ars în cinstea lui Zatopek, Kuț, Gutowski și a altor campioni, ca semn al prețurii și admirației spectatorilor.

Din toate punctele de vedere, succesul celei de-a XV-a ediții a Turneului U.E.F.A. a fost desăvîrșit. Iată o apreciere a președintelui F.I.F.A., SIR STANLEY ROUS:

„Turneul a fost organizat cu multă pricepere. Fiecare amănunt s-a bucurat de atenție. Sîntem impresionați de nivelul de organizare foarte ridicat și am felicitat Federația română de fotbal pentru aceasta și pentru stadiioanele pe care le are în grijă. Atît oficialii cît și jucătorii care au fost oaspeți ai țării dv. se vor întoarce acasă profund recunoscători pentru primirea călduroasă care li s-a făcut și pentru toate gesturile sportive care i-au făcut să se simtă printre prieteni și într-o țară prietenă. În ce privește interesul manifestat de public, acesta a fost mai mare decît la toate edițiile de pînă acum ale turneului”.

La cîteva minute după terminarea meciului final, antrenorul iugoslav RADA DJUREVICI, observator la Turneul U.E.F.A., declara:

„Echipa României a obținut o victorie clară. Actuala reprezentativă de juniori a țării dv. este alcătuită din elemente foarte talentate și cred că în mai puțin de un an toți cei 11 jucători pot evolua cu succes în prima categorie a campionatului României. Mi-a

plăcut publicul deosebit de obiectiv și cunoscător al fotbalului”.

Iată și alte spicuri din declarațiile celor care au urmărit turneul: BRUNO FEDI, ziarist italian: *„Am fost prezent pînă acum la 5 ediții ale Turneului U.E.F.A. Dar vă spun cu inima deschisă că nicăieri nu am văzut o organizare atît de perfectă și un entuziasm atît de mare ca aici”.*

HANS LANG, conducătorul lotului R.F. Germane: *„Pe noi ne-a impresionat îndeosebi ospitalitatea cu care am fost primiți pretutindeni. Despre organizare nu am decît cuvînte de laudă”.*

J. KASTELEYN, arbitru belgian: *„Românii joacă un fotbal modern, așa cum aș dori să văd jucînd și echipele noastre. Această formație de juniori a României s-ar clasa printre cele mai bune echipe din prima categorie a campionatului Belgiei”.*

ELEK SCHWARTZ, antrenor din Olanda: *„Organizarea Turneului U.E.F.A. a fost excepțională, înțîlnirile de bună calitate, iar numărul mare de spectatori o surprinză foarte plăcui. Tinerii fotbaliști români practică un fotbal bun: joc în viteză, cu combinații derutante, cu atacuri permanente. Ei au cîștigat pe merit ediția a XV-a a Turneului U.E.F.A. Sincere felicitări!”*

OLEG KUCERENKO, ziarist sovietic: *„Am urmărit numeroase echipe valoroase și am aplaudat-o din inimă pe cea mai bună dintre ele, a României. Dar formațiile Iugoslaviei, Turciei, Cehoslovaciei, Italiei, Olandei s-au prezentat, de asemenea, la un nivel foarte înalt. N-a putut scăpa firește ochiului atmosfera de mare prietenie care a caracterizat această ediție a Turneului U.E.F.A. Băieții au fost ca niște frați. Este bine și frumos. Cu cît ne vom cunoaște mai bine, cu atît ne vom înțelege mai bine”.*

DR. KARL ZIMMERMANN, membru în Comisia de juniori a U.E.F.A.: *„Sîntem impresionați de cordiala ospitalitate pe care ați acordat-o tuturor participanților, precum și de entuziasmul cu care iubitorii fotbalului din România au participat la această competiție. Prin organizarea acestui turneu ați făcut ca U.E.F.A. să devină populară și turneul să se transforme într-un succes al U.E.F.A.”.*

Turneul U.E.F.A. din acest an s-a impus într-adevăr prin valoarea sa tehnică deosebit de ridicată, prin marile număr de meciuri palpitan-te pe care le-a oferit, prin organizarea exemplară. Dar nu numai pentru aceasta. Deasupra tuturor manifestărilor sportive pe care le-a prilejuit se situează ca o aureolă spiritul de prietenie care a domnit în tot timpul desfășurării mării competiții. Tineri din numeroase țări au venit în România, s-au cunoscut mai bine, au legat prietenii trainice, au plecat apoi cu hotărîrea de a păstra mai departe aceste frumoase prietenii. Excursiile comune făcute în cele mai pitorești locuri ale țării gazdă, înțîlnirile dintre delegați, schimburile de impresii, de insigne, de adrese i-au unit pe participanți, i-au făcut să se simtă mai aproape. Sportul s-a dovedit a fi încă o dată un mare factor al prieteniei dintre popoare, iar stadionul — o minunată punte de cunoaștere și apropiere a tineretului lumii.

**VALERIU CHIOSE
TIBERIU STAMA**

Meciul România — Belgia (2—2). Înaintașul român Voinea, unul dintre cei mai buni jucători ai turneului, se pregătește să șuteze la poarta adversă.

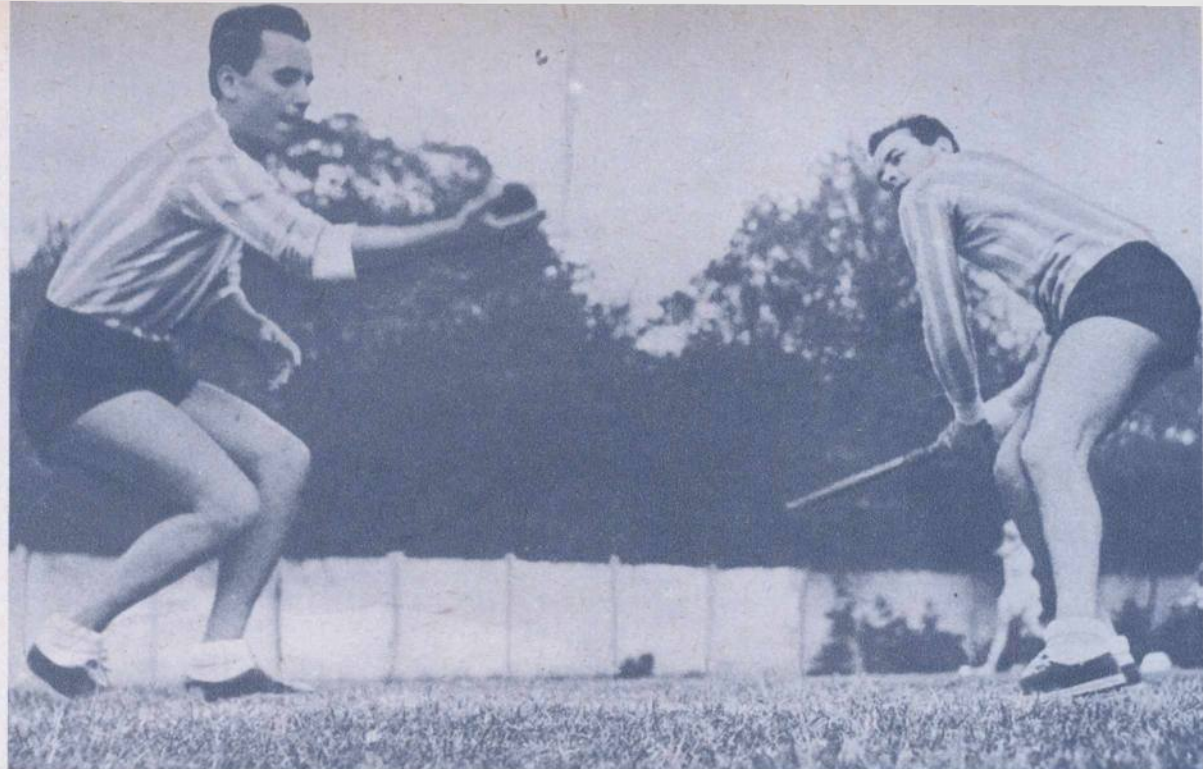
Portarul vest-german Meyer cîștigă „duelul” aerian cu centrul înaintaș portughez Antonio. (Portugalia R.F.G.: 1—1.)

Foto: I. MIHĂICĂ

Portarul Melo blochează mingea protejată de Bras. Haidu își ferește cu grijă adversarul. (România — Portugalia: 0—0.)

Cunoasteți Oina

Fază dintr-un meci de oină

Oina, sportul nostru național, s-a dezvoltat mult în ultimii ani, mai ales în rândul tinerilor de la sate. Acum sistemul competițional de oină cuprinde un campionat republican și numeroase alte competiții cu caracter local. Peste 70 de echipe din satele regiunilor Cluj și Iași, de pildă, au luat parte anul trecut la prima etapă a campionatului republican.

Dacă adăugăm apoi și faptul că în decurs de un an numărul echipelor participante la competiții a crescut de la 70 (în 1960) la 165 (în 1961), se poate vedea și mai clar

interesul cu care asociațiile sportive privesc acest frumos sport. Minerii din Șotînga, colectivității din Frasin, Tîrnava, Gherăești, Curcani, muncitorii tipografi de la Combinatul poligrafic București, ca și mulți alți oameni ai muncii de la orașe și sate, practică în timpul lor liber oina.

Pentru a veni în ajutorul celor ce ne-au solicitat unele amănunte despre acest sport, dăm mai jos câteva prevederi ale regulamentului de joc:

● Terenul de oină are forma unui dreptunghi cu dimensiunile urmă-

toare: 60 m lungime și 32 m lățime. Terenul trebuie să fie bine nivelat, plat și, pe cât posibil, acoperit cu iarbă.

Liniile scurte (de la capetele terenului) se numesc: una linia de bătaie, cealaltă linia de fund. În spatele lor și paralel cu ele sînt trasate, la 5 m depărtare, cîte o altă linie, spațiile astfel create constituind zona de bătaie și zona de fund. Liniile lungi se numesc linii de margine. În afara lor, la cel puțin 3 m, se lasă spațiu liber, în care spectatoriilor nu au voie să pătrundă.

● Terenul este împărțit de-a lungul în

două jumătăți egale printr-o linie ce separă cele două culoare (de ducere și de întoarcere). În interiorul lui, terenul are marcate niște cercuri, în care stau mijlocașii și mărginașii. Distanțele la care sînt trasate aceste cercuri sînt 15 m, 30 m și 45 m față de linia de bătaie.

● Mingea de oină este sferică, avînd circumferința de 25—30 cm și greutatea de 150—200 g. Ea se confecționează din piele și se umple numai cu păr de cal, de bou sau de porc.

Pentru lovirea mingii se folosește un baston de lemn tare (fag sau frasin), în formă de

trunchi de con, lung de 90 cm — 1 m și cu diametrul de 5,5 cm la un capăt și 3,5 cm la celălalt capăt.

● O echipă de oină se compune din 11 jucători titulari și 3 rezerve. Echipamentul lor se compune din tricou, chiloți și pantofi de sport (teniși).

Jocul nu poate începe sau continua decît dacă echipele au pe teren formația completă, de 11 jucători.

● Jocul de oină se dispută în două reprize fără pauză între ele. Echipele trebuie să joace fiecare cîte o repriză la „bătaie” și la „prindere”.

Din toate sporturile

NATAȚIE: La maratonul de înot de la Mar del Plata, cîștigătorul (argentinianul Guisvardo) și al doilea clasat (egipteanul Abu Heife) au sosit la o diferență de cîteva zecimi de secundă. Aceasta într-o probă care a măsurat 37 de kilometri!

HALTERE: Prin realizarea unui nou record mondial la stilul „împins” (186 kg), renumitul halterofil sovietic Iuri Vlasov — campion olimpic — a devenit deținătorul tuturor recordurilor mondiale de la categoria grea. La „smuls”, recordul îi aparține cu 162,5 kg, la „aruncat”, cu 210,5 kg, iar la totalul celor trei stiluri, Vlasov deține recordul lumii cu extraordinara performanță de 550 kg.

TIR: Tinărul V. Atanasiu de la clubul Știința București a depășit recordul țării noastre în proba de pistol calibru mare. Noul recordman a reușit ca în cele două manșe ale probei să totalizeze 580 de puncte.

HANDBAL: „Cupa campionilor europeni” la handbal în 7 (feminin) a revenit în acest an echipei cehoslovace Spartak-Praga. În cele două jocuri ale finalei, pe care au susținut-o în compania echipei O.R.K. Belgrad, handbalistele cehoslovace au realizat scorul general de 11—7 (în primul meci au pierdut cu 2—3, iar în cel de-al doilea au cîștigat cu 9—4).

FOTBAL: „Cine va cîștiga titlul la campionatele mondiale din Chile?” La această întrebare pusă în cadrul unei anchete a agenției TASS conducătorilor echipelor finaliste, 11 răspunsuri au indicat echipa Braziliei, 8 — echipa U.R.S.S., 4 — Argentina. Anglia a primit 3 „voturi”, Uruguay și Chile cîte 2; Spania și Bulgaria cîte 1.

CICLISM: Pe lista recordurilor în probele de velodrom, numele alergătorului I. Ioniță apare de cinci ori, la următoarele probe: 400 m de pe loc (29” 4/10), 400 m lansat (25” 6/10), 500 m de pe loc (36” 5/10), 500 m lansat (32” 4/10) și 1 000 m de pe loc (1’ 10” 9/10). Este de remarcat că I. Ioniță deține cele mai multe recorduri la cursele de velodrom.

Vă prezentăm: ●●●●●

„Laboratorul sportiv“ din MUSCEL

În acea zi, o ploale deasă și rece îi aduna parcă de pe stradă pe trecători, grăbindu-l spre case. Era după-amiază. Cîțiva tineri — a căror vîrstă nu depășea 15—16 ani — își iuțeau pașii pe trotuarul din fața Școlii medii „Dinicu Golesecu“.

— Încotro? Îi se adresă un prieten venit din sens contrar.
— La antrenament, la sală.

...Iată-ne în fața sălii de sport. O firmă mare ne face prezentarea: „Școala sportivă U.C.F.S.-Cîmpulung-Muscel“. Intrăm. În hol, vitrina cu trofee sportive: medallii de aur, argint și bronz, plachete, fanioane, diplome obținute la mari concursuri internaționale (Moscova, Paris, Atena etc.) sau la întreceri interne. Facem cunoștință și cu numele cîtorva dintre foștii sau actualii elevi ai școlii: Maria Diți, Olimpia Cataramă, I. Ivan etc.

În acest timp, în sală sportivii și-au început antrenamentul. Antrenorii (Emil Drăgan la atletism și Cristian Panaitescu la box) supraveghează corectitudinea mișcărilor ce le execută fiecare. Alături de antrenori, în postură de „asistent“, este un tînăr sportiv. Rolul acestuia este de a învăța și din „secretele“ meseriei de antrenor. Antrenamentul continuă.

Aflăm apoi că la Școala sportivă din Cîmpulung cei circa 150 de tineri sportivi sînt în majoritate elevi la școlile profesionale din localitate sau muncitori la uzina mecanică. În timpul lor liber, de regulă după-amiază, fac sport la această școală.

— Avem trei secții sportive: atletismul, gimnastica și boxul, ne spune tov. E. Drăgan, care îndeplinește și funcția de director al școlii.

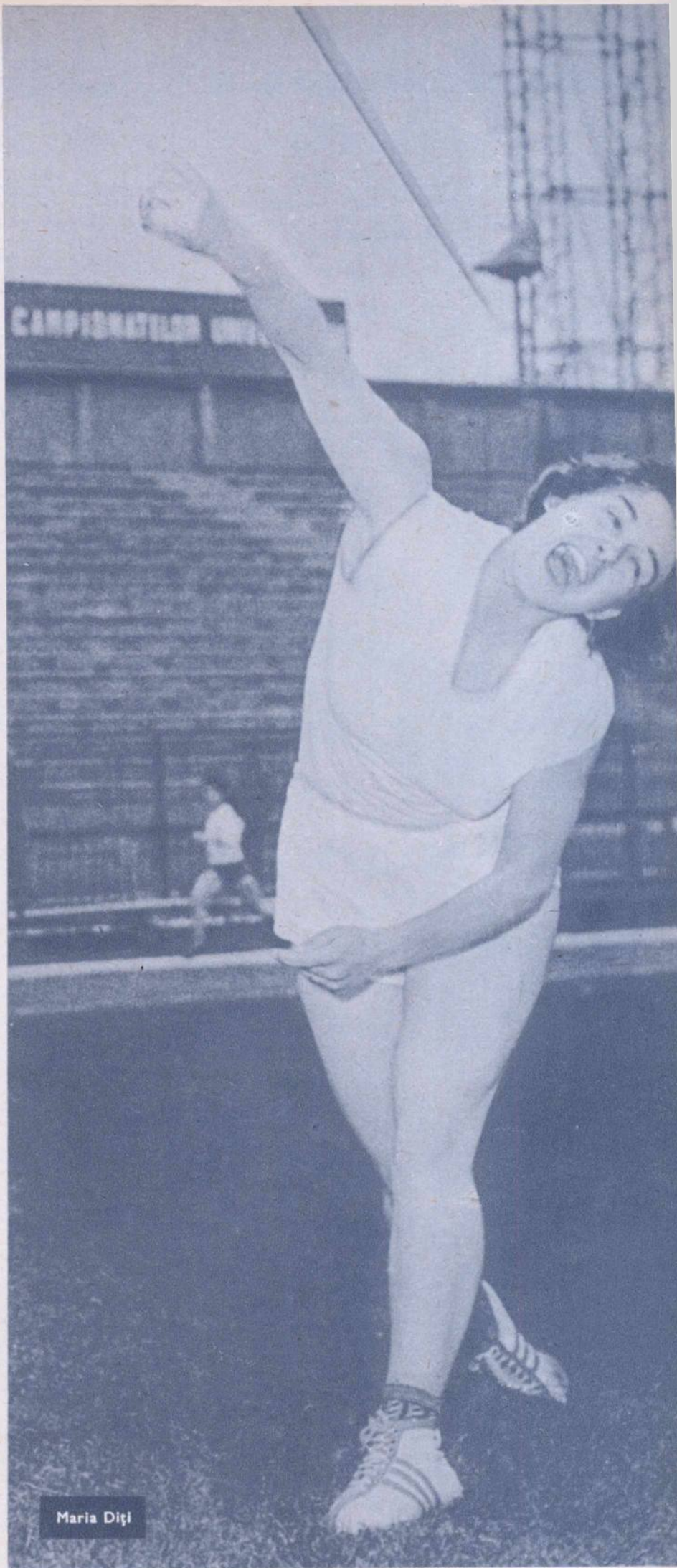
Sporturile acestea au acum o adevărată tradiție în Muscel. Și nu numai că tot mai mulți tineri le practică cu plăcere, dar și rezultatele obținute de mulți dintre ei sînt de valoare, impunîndu-se chiar la nivelul performanțelor republicane.

În sprijinul acestei afirmații ni se prezintă palmaresul școlii: în cei cîțiva ani de cînd funcționează Școala sportivă din Cîmpulung, 14 atleți au obținut titlurile de campioni republicani școlari, 7 boxeri au eucerit titlul de campioni republicani de juniori, 15 atleți și atlete au făcut sau fac parte din loturile republicane de seniori sau juniori, 5 gimnaste sînt în loturile reprezentative de juniori. Și ca un corolar la toate acestea stau cele trei titluri de campioni balcanici obținute de sulițașă Maria Diți (pe cînd era încă elevă a școlii) și aruncătoarea de disc Olimpia Cataramă, precum și titlul de vicecampion balcanic obținut de boxerul I. Ivan, tînăr muncitor la Uzina mecanică „Muscelul“. Firește, palmaresul acesta nu face decît să dovedească conștiințozitatea și talentul tinerilor sportivi, cît și priceperea antrenorilor școlii.

Tinerii sportivi au la dispoziție o frumoasă sală de sport (dotată cu tot materialul necesar), precum și stadionul orașului la care, de asemenea, magazia de echipament și materiale sportive este deschisă permanent, deopotrivă pentru gimnaști, atleți și boxeri.

...Vizita la Școala sportivă din Muscel se apropie de sfîrșit, pentru că cele două ore de antrenament pe care le fac sportivii sînt pe terminate. Un scurt joc de baschet încheie programul zilei. Antrenorul anunță că a doua zi „ne vom întîlni cu toții la stadion. Bună seara!“...

Ne luăm rămas bun de la amabili noștri interlocutori cu promisiunea că vom reveni.

Maria Diți

JOCURI DISTRACTIVE

DE ZIUA COPILULUI

ORIZONTAL: 1) Revistă mult iubită de copii în țara noastră; 2) Și încă una, pentru școlari — Cînt de slavă; 3) Verbul prieteniei — Lună în a cărei primă zi se sărbătorește în întreaga lume „Ziua internațională a copilului”; 4) Loc pentru construcții — Joc! 5) Îl pătrund tainele copilii în diverse cercuri, la Palatul pionierilor sau în școli speciale — „... vînturilor”, emisiune radiofonică pentru copii și tineret — Într-un deceniu! 6) Dîștii — Le rezolvă copiii la școală — În orice manual! 7) Curs! — Dar înăscut care se dezvoltă numai printr-o muncă susținută, începînd de mic copil; 8) „...Pogonici”, altă publicație pentru cei mici — Căutați-o în catalog! 9) Incepe basmul... —

Slăvire poetică — „... voios de pionier”, altă emisiune pentru copii; 10) A mîngîia (fig.) — Verbul cunoașterii — În orarul clasei; 11) Linie de desen — Deopotrivă; 12) Alfa și omega — A scris cunoscuta carte pentru copii „Cuore” (Inimă de copil) — Pronume.

VERTICAL: 1) Sală de curs — Sînt organizate pe plan internațional pentru strîngerea legăturilor între pionieri (sing.); 2) Proiectare pe... ecran — Difuzează pentru copii emisiuni ca: „Școala și viața”, „Clubul voloșiei”, „Tineretea ne e dragă”, „În slujba patriei”, „Vreau să știu”, „Noapte bună, copil!...”; 3) Minunatele povestiri despre copilărie scrise de Ion Creangă —

În siguranță! 4) Aceea a copiilor din țările subjugate de coloniașiști este plină de mizerie—La noi este un puternic mijloc de cultură; 5) Corespunde unei clase, pentru cei care învață bine — În vid! — Nu-mi lipsește nimic; 6) Copiii... la viitor! — Mereu frunțuși! 7) În sat! — A compus cîntecul „Mulțumim din inimă partidului” — Autorul românului „Anii tineri”; 8) Neascultători — Plini de rîvnă, așa cum le stă bine unor copii silitori; 9) A stropi florile — Literă grecească — File de poveste! 10) Poartă trenul... la munte sau la mare! — Asemănător; 11) Nu suferă amînire — Felicitat; 12) Genul muzicii românești — „Un copil numără...”, roman de M. Ludemis (neart.)

1	C	R	A	V	A	T	A	R	O	S	I	E	
2	L	U	M	I	N	I	T	A		I	M	Z	
3	A	L	I	A		N		I	U	N	I	E	
4	S	A	N	T	I	E	R		D	A	N	S	
5	A	R	T	A		R	O	Z	A		E	C	
6		E	I		T	E	M	E		A	N	U	
7	T		R	S		T	A	L	E	N	T		
8	A	R	I	C	I		N	O	T	A	S		
9	B	A		O	D	A		S	A	L	U	T	
10	A	D	I	A		S	T	I		O	R	E	
11	R	I	G	L	A		I		L	E	G	A	L
12	R	O		A	M	I	C	I	S		T	E	

STANDUL DE CĂRȚI

Volumele dintr-un stand au fost așezate în ieșuri de cîte zece, astfel încît pe fiecare latură erau cîte 30 de volume.

10	10	10
10		10
10	10	10

În prima jumătate de oră s-au vîndut 12 cărți; vînzătorul a așezat restul volumelor în așa fel încît pe fiecare latură să fie tot cîte 30 de cărți.

În următoarea jumătate de oră a mai vîndut încă 6 cărți și iar a aranjat restul cărților pentru a se număra pe laturi tot cîte 30 de cărți!

Cum a procedat?

OPT

Scriveți cifra opt cu ajutorul a trei de șapte, folosindu-vă de semnele operațiilor aritmetice.

Încercați să obțineți tot cifra opt, dar din patru de șapte; apoi din șase de șapte, din opt de șapte și din nouă de șapte. Menționați că cifra opt se poate scrie cu nouă de șapte în două feluri.

$$(7 : 7) + 7 = 8$$

Dezlegarea jocului din numărul trecut

PRIMĂVARĂ

ORIZONTAL: 1) Apringe — Sport; 2) Viori — Ghiocel; 3) Demetrius — Han; 4) Eza — Dd — Zile; 5) Np — Caiși — Ar; 6) Natura — Ct; 7) Ara — Cîrpiț; 8) Os — Asău — Apele; 9) Ca — Amplu — Ro; 10) Murgur — Oaspeți; 11) Italică — Sat; 12) Cetățeni — Rară; 13) Iran — Rebec — As.

VERTICAL: 1) Avdeenko — Mici; 2) Piez — Scuter; 3) Romanță — Agăta; 4) Ire — Pură — Ulan; 5) Liță — Răsărit; 6) Ca — Am — Cer; 7) Egida — Cupoane; 8) Hudici — La — Ib; 9) Șiș — Strauss; 10) Po — Zi — Ip — Parc; 11) Ochi — Operetă; 12) Reală — Ilot — Ra; 13) Tinerete — Imaș.

fabrica PROLETARUL
"TURDA - STR. ARMATA ROȘIE Nr.2"

produce

cărămizi refractare:

- CROMOMAGNEZITICE
- MAGNEZITICE
- FORSTERITICE
- DOLOMITICE
- SILICO-ALUMINOASE

Un popas la cabana Cooperației de Consum de pe Mestecăniș oferă pitoresc, confort și odihnă de neuit!

Cooperația de consum din regiunea Suceava vă invită să petreceți sfîrșitul de săptămînă la cabana Mestecăniș (1 223 m altitudine) pe autostrada Suceava — Vatra Dornei. Cabana e deservită de stația C.F.R. Mestecăniș și halta de autobuze I.E.T.A.

CARNET TURISTIC

Itinerar:

LA PIATRA NEAMȚ ȘI ÎN ÎMPREJURIMI

Printre traseele turistice noi — notate în fapt în faptul că locurile respective, vizitate mai puțin în trecut, sînt astăzi tot mai „asaltate” de excursioniști din toată țara — se află acea parte din regiunea Bacău situată în jurul cursului mijlociu al Bistriței, avînd ca centru orașul Piatra Neamț.

Iată cîteva obiective turistice din această zonă. Orașul Piatra Neamț prezintă el însuși interes turistic. Atît prin așezarea lui (într-o regiune pitorească, în care predomină dealurile), cît și prin monumentele de arhitectură medievală moldovenească ce le cuprinde.

Dar... mai departe, spre Tg. Neamț. Pînă aici, pe șoseaua asfaltată sînt ceva mai mult de 40 de kilometri. Casa marelui nostru povestitor Ion Creangă, pe care orice vizitator al Tîrgului Neamț caută s-o vadă, este amenajată ca muzeu. Adresa casei-muzeu a lui Creangă: Cartierul Humulești. În apropiere de Tg. Neamț se mai află ruinele cetății Neamțului și la intrare în Tîrg, pe o ramificație a șoselei venind dinspre Piatra Neamț, mănăstirea Agapia (construită în secolul al XVII-lea), unde se păstrează picturi realizate în anii tinereții de Nicolae Grigorescu.

Bicazul și Lacul Roșu sînt locuri deosebit de „căutate” de excursioniști. Bicazul, mai ales pentru vizitarea marelui baraj ce stăvilește apele Bistriței și, firește, pentru uriașul lac de acumulare (45 km p suprafață). Lacul de aci nu numai că te impresionează privindu-l, dar îți dă și posibilitatea să faci plimbări pe înfișele lui ape. Se înțelege că o plimbare pe lac la poalele Ceahlăului are un farmec aparte, mai ales că ai la dispoziție ambarcațiuni moderne.

Cît privește Lacul Roșu și Cheile Bicazului, prin care se trece pentru a ajunge la cunoscuta stațiune de munte — călătorul are de străbătut un drum ceva mai lung, dar plin de regiuni pitorești. Să amintim numai acea porțiune unde Bicazul, mergînd paralel cu drumul, taie masivul de calcar al cărui pereți au în Cheile propriu-zise aproximativ 400 m înălțime.

Ascensiuni pe munte se pot face pe cărările ce urcă în masivul Ceahlău. Locurile acestea sînt bine cunoscute celor din partea locului. La Bicaz, aproape oricine poate da lămuriri asupra drumurilor de acces în Ceahlău. Traseul marcat cu „bandă roșie” pornește din Bicaz, urcînd înfil la Cabana Izvorul Muntelui, iar de aci mai sus spre Poiana Măcelor (altitudine 1826 m) și cabana Dochia (1750 m).

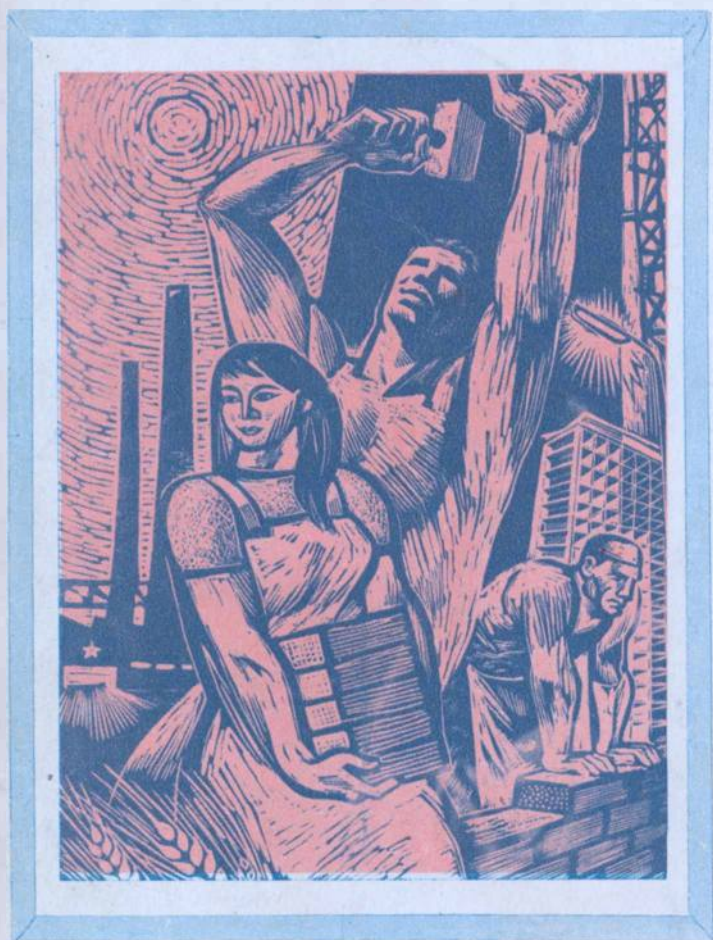

*Expoziția
elevilor
și
studenților
din
școlile
și
institutele
de
artă*

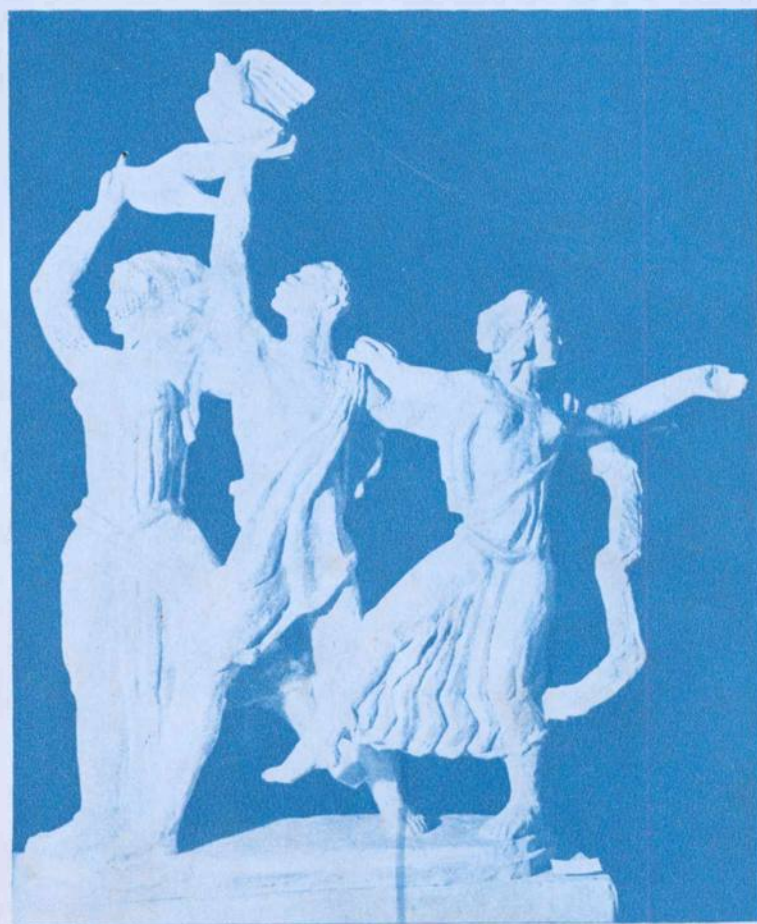
Acasandrei Aurel

„Studenți după munca patriotică”

Dobrică Dumitru

„Construim”

Meiu Mihail

„Pace și prietenie”